

እናስተውል

«... ይህ ናፍቆቴ ተስፋዬም ነውና በሰንድ ነገር እንኳ አላፍርም፡፡ ነገር ግን በሕይወት ብኖር ወይም ብሞት ክርስቶስ በገደጥነት ሁሉ እንደወተረው ለሁን ደግሞ በሥጋዬ ይከብራል» (ፌዕዩ. 1፣20)

ሁለንተናዬ ለእርሱ ክብር፡፡ «... ይህ ናፍቆቴ ተስፋዬም ነውና በአንድ ነገር እንኳ አላፍርም...» ለእርሱ እንድናስገባለት የጠየቀንን የሕይወታችን ክፍል ካላስገዛንለት በእጅጉ የምናፍርበት ነገር ይኖረናል፡፡ በሌላ አነጋገር ጳውሎስ «ቁርጥ ውሳኔዬና ዓላማዬ ሁለንተናዬን ለእርሱ ክብር ማድረግ ነው» ማለቱ ነበር፡፡ እንዲህ ካለ ውሳኔ ላይ መድረስ ደግሞ የክርክርና የምክንያት ውጤት ሳይሆን የፈቃደኝነት ጉዳይ ነው፡፡ በተሟላና ሊታጠፍ በማይቻል ሁኔታ ፈቃድን ለእርሱ መስጠት ማለት ነው፡፡ ወደዚህ ውሳኔ የማንደርሰው ስለራሳችን ብዙ ስለምናስብ፣ ብዙ ስለምናወጣና ስለምናወርድ ነው፡፡ ይሁን እንጂ ይህንንም የተለያዩ ሽፋን በመስጠት ትክክል እንደሆነ ለማሳየት እንሞክራለን፡፡ ለኢየሱስ ጥሪ ስንታዘዝ ሌሎችን ስለሚያስከፍለው ዋጋ ከልባችን የምናስብ ከሆነ «ለአንተ መታዘዝ የሚያስከፍለውን ዋጋ አታውቅም» እያልን ነው ማለት ነው፡፡ እናስተውል፣ እርሱ ሁሉንም ያውቃል፡፡ ሌሎች አሳቦችና ስጋቶችን ሁሉ ትተን አንድ ነገር ላይ ብቻ ትኩረት እናድርግ - ሁለንተናዬ ለእርሱ ክብር፡፡ ሙሉ በሙሉ ለእርሱ ብቻ ለመሆን ውሳኔ እናድርግ፡፡

በማያወላውል ውሳኔ ቅድስናውን መሻት፡፡ «በሕይወት ብኖር ወይም ብሞት ምንም ለውጥ አያመጣም» (1፣21) እግዚአብሔር የሚፈልገውን ከማድረግ ምንም ነገር እንዳያዘናጋው ጳውሎስ የማያወላውል ውሳኔ አድርጎአል፡፡ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ ምርጫ ከማድረጋችን በፊት በሕይወታችን ከፍተኛ ግጭትና ውጣውረድ ይኖራል፡፡ ብዙ ችግርና ውጣ ውረድ ሊኖር የቻለውም ለስለስ ባለ ሁኔታ እግዚአብሔር ሲናገረን ምላሽ ስለማንሰጥ ነው፡፡ ሁለንተናችንን ለእርሱ እንድናስገባ ሲጠይቀን ክርክር እንገጥማለን፡፡ ስለዚህ እሺ ወይም እንቢ ለማለት ቁርጥ ውሳኔ እንድናደርግ በሕይወታችን ግጭትና ውጣ ውረድ ይጀምራል፡፡ ይህ ጊዜ ነፍሳችን መስቀልያ መንገድ ላይ የምትሆንበት ጊዜ ነው፡፡ እንዲህ ያለ መስቀልያ መንገድ ሲገጥምህ ሙሉ በሙሉ ራስህን ለኢየሱስ ክርስቶስ ለማስገዛት ወስን፡፡

ወዴት እንደሆነ ሳታውቅ ለመሄድ ዝግጁ ነህ?

«ወዴትም ስንደሚሂድ ሳያውቅ ወጣ» (ዕብ. 11፻8)

ወዴት እንደምትሄድ ሳታውቅ ጉዞ ጀምረህ ታውቃለህን? እንደዚያ ከሆነ ወዴት እየሄድህ ወይም ምን እያደረግህ እንደሆነ ለሚቀርብልህ ጥያቄ አጥጋቢ መልስ አይኖርህም። በክርስቲያናዊ አገልግሎት በጣም ከባዱ ጥያቄ «ቀጥሎ ምን ለማድረግ ታስባለህ?» የሚለው ጥያቄ ነው። ምክንያቱም ምን እንደምታደርግ በእርግጠኝነት መናገር አትችልም። የምታውቀው ነገር ቢኖር እግዚአብሔር የሚያደርገውን እንደሚያውቅ ብቻ ነው። ሙሉ በሙሉ በእርሱ በመታመን እግዚአብሔር ሂድ ወደሚልህ ለመሄድ፣ አድርግ የሚልህንም ለማድረግ ፈቃደኛ መሆን አለመሆንህን ለማረጋገጥ ዘወትር ልብህን መርምር። ሕይወትህን በመገረምና በመደነቅ የሚሞላውም ወደፊት እግዚአብሔር ምን እንደሚያደርግ አለማወቅህ ነው። በየማለፉም ከእንቅልፍህ ስትነሣ እምነትህን በእግዚአብሔር ላይ በማድረግ ቀኑን የምትጀምርበት አዲስ ዕድል ተሰጥቶሃል ማለት ነው። «ለነፍሳችሁ በምትበሉት... ለሰውነታችሁ በምትለብሱት አትጨነቁ» (ሉቃ. 12፻22)። በሌላ አነጋገር በእምነት ተጓዝ እንጂ በነገሮችና በሁኔታዎች አትጨነቅ ማለት ነው።

ቀጥሎ ምን ለማድረግ እንዳሰበ እግዚአብሔርን ጠይቀህ ታውቃለህ? እውነቱን ለመናገር እግዚአብሔር ለእንዲህ ዓይነቱ ጥያቄ መልስ አይሰጥህም። ማንነቱን ይገልጽልሃል እንጂ ምን ለማድረግ እንዳሰበ አይነግርህም። በእግዚአብሔር ተአምር ሠራነት ታምናለህ? ምንም ነገር እስከማያስደንቅህ ድረስ እምነትህን በእርሱ ላይ በማድረግ ሂድ ወደሚልህ ለመሄድ አድርግ የሚልህን ለማድረግ ፈቃደኛ ነህ?

እግዚአብሔርን ይበልጥ የምታውቀው ይበልጥ ወደ እርሱ በተጠጋህ መጠን ነው። ይበልጥ በቀረብከው መጠን ደግሞ ይበልጥ እምነትህን በእርሱ ላይ ትጥላለህ። በዚያን ጊዜ መጨነቅ ምን ያህል እርሱን ማቃለል እንደሆነ ይገባሃል። እምነትህን በእርሱ ላይ በማድረግ ጥላሁን ቀጥል። በዚያን ጊዜ ሕይወትህ እርሱን ደስ የሚያሰኝ ይሆናል። በአንተና በእግዚአብሔር መካከል ምንም ነገር ጣልቃ መግባት አስከማይችል ድረስ በእምነት ወደፊት ተጓዝ።

«ደመናና ጭጋግ»

«ደመናና ጭጋግም በዙፊያው ናቸው...» (መዝ. 97፤2)

ከእግዚአብሔር መንፈስ ዳግም ያልተወለደ ሰው የኢየሱስ ትምህርት በጣም ቀላል እንደሆነ ሊነግራችሁ ይችላል። በመንፈስ ቅዱስ ሲጠመቅ ግን «ደመናና ጭጋግም በዙፊያው ናቸው...» ይላችኋል። የኢየሱስን ትምህርት ረጋ ብለን ስናስተውል በመጀመሪያ የምንገነዘበውም ይህንን ነው። የኢየሱስን ትምህርት በሚገባ መረዳት የምንችለው መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን ሲያበራልን ብቻ ነው። ሃይማኖታዊ ጫማዎቻችንን ከሃይማኖታዊ እግሮቻችን ለማውለቅ ፈቃደኛ ካልሆንን ግን መጀመሪያውን እርሱ በሚፈልገው ቦታ ላይ መሆናችን ራሱ ያጠራጥራል። ብዙ ጊዜ ደፋሮችና እግዚአብሔርን የማያከብሩ ሰዎች ኢየሱስ ክርስቶስን በሚገባ ያላወቁ ናቸው። ወደ ኢየሱስ በመምጣት የሚገኘውን ደስታና ነፃነት ከተለማመድን በኋላ ግን፣ የእርሱን ማንነት የምንረዳው «በጭጋግ» ውስጥ እንደሆነ ይገባናል።

ኢየሱስ «እኔ የነገርኋችሁ ቃል መንፈስ ነው፤ ሕይወትም ነው» አለ (ዮሐ. 6፤63)። ለብዙ ዘመናት መጽሐፍ ቅዱስን እንመለከት የነበረው የቃላት ብዛት «ደመናና ጭጋግ» ብቻ እንደነበር ነው፤ ላለንበት ሁኔታ ኢየሱስ ሲናገረን ግን መንፈስና ሕይወት ይሆንልናል። በዋናነት ደረጃ እግዚአብሔር የሚናገረን በቃሉ አማካይነት ነው። አንድ ሰው ወደ እግዚአብሔር የሚመጣው በጣም ቀላል በሆነ መንገድ ይኸውም - በቃሉ በኩል ነው።

«አሁን ልከተልህ አለመቻሉ ስለምንድን ነው?»

«ደገርህ - ጌታ ሆይ! ስሁን ዕከተልህ አለመቻሉ ስለምንድን ነው? ስለው»

(ዮሐ. 13፡37)

በእንዳንድ ጊዜ ማድረግ የምንፈልገውን ነገር ለምን ማድረግ እንዳልቻልን የማናስተውልበት ወቅት ይኖራል። እንድትቆይ ወይም እንድትታገስ የሚያደርግ ሁኔታ ሲገጥምህ ወይም መልስ ያልሰጠህ ሲመስልህ በትዕግሥት ጠብቅ እንጂ ያንን ጊዜ ወዲያ ወዲህ በመጣደፍ አታባክነው፤ ጥቂት ታገስ። እግዚአብሔር ነገርህን ያዘገዋው በዚያ ቆይታ ውስጥ መቀደስ ማለት ምን ማለት እንደሆነ ሊያስተምርህ ይሆናል። ምናልባትም አንተን ለራሱ ሥራ የሚለይህና አገልግሎት ማለት ምን ማለት እንደሆነ የሚያሳይህ ከዚህ የመቀደስ ሃይት በኋላ ሊሆን ይችላል። እግዚአብሔር ምሪት ሳይሰጥህ በራሱህ አሳብ አትሩጥ፤ ፍርሃትና ጥርጥር እያሰጨነቀህ ከሆነ እግዚአብሔር እየመራህ አይደለም ማለት ነው። ስለዚህ በልብህ ውስጥ ጥርጥርና ማመንታት ካለ ጥቂት ቆይ።

በመጀመሪያ ጥርት ባለ ሁኔታ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ተረድተህ ሊሆን ይችላል። ከየትኞቹ ጓደኞችህ መለየት እንዳለብህ፤ የትኛውን የሥራ መስክ መምረጥ እንዳለብህና ሕይወትህን በተመለከተ የእግዚአብሔር እቅድ ምን እንደሆነ አስተውለህ ሊሆን ይችላል። ያም ሆኖ በማንኛውም ሁኔታ በችሎታ እርምጃ አትውሰድ። እንደዚያ ካደረግህ በብዙ ዓመታት ከማታስተካከለው ችግር ውስጥ ልትወድቅ ትችላለህ። የእግዚአብሔርን ጊዜ ብትጠብቅ ከተሰፋ መቆረጥና የልብ ስብራት ትድናለህ። የራሱን ሥራ ሲሠራ ታየዋለህና እግዚአብሔር እስኪንቀሳቀስ ድረስ ጠብቅ።

በእንዳንድ ሁኔታ ጴጥሮስ እግዚአብሔርን መጠበቅ ተሰናት ነበር። «ነፍሴን እንኳ ስለአንተ እሰጣለሁ» በማለትም ተናገሮ ነበር፤ ፈተናው የመጣበት ግን እርሱ ከጠበቀው ሳይሆን በፍጹም ካልጠበቀው አቅጣጫ ነበር። ጴጥሮስ ይህን ያለው በቅንነት ሊሆን ይችላል። ሆኖም አነጋገሩ በራሱ መተማመንና ድፍረት ነበረበት። ሊየሱስ ግን «ሦስት ጊዜ እስክትከደኝ ድረስ ዶሮ አይጮህም» አለው። (13፡38)። ምክንያቱም ጴጥሮስ ራሱን ከሚያውቀው በበለጠ ሁኔታ ጌታ በሚገባ ያውቀው ነበር። ራሱንና የራሱን ደካማነት በሚገባ ባለመረዳቱ ጴጥሮስ በዚያ ጊዜ ሊየሱስን መከተል አልቻለም። በሊየሱስ ማንነት ተማርከን በወኔ ወደ እርሱ እንመጣ ይሆናል፤ ይሁን እንጂ ያ ደቀመዛሙርት እያደርገንም። በተፈጥሮ ያገኘው ጀግንነትና ወኔ ሊየሱስን ለመከተል ምንም አይጠቅመንም፤ እንዲያውም ውሉ አድሮ ጌታን ወደ መካድ ሊያደርስን ይችላል።

ኢየሱስን ለመከተል የሚያስችል ኃይል

«ኢየሱስም - ወደምህደበት ስሁን ዕተከተሰኝ ስትቸዱም ነገር ግን በኋላ ተከተሰኛለሁ ብሎ መሰሰበት» (ዮሐ. 13፣36)

ይህንም ከተናገረ በኋላ፡- «ተከተለኝ» አለው (ዮሐ. 21፣19)። ከሦስት ዓመታት በፊት ኢየሱስ «ተከተለኝ» ብሎት ነበር፤ ጴጥሮስም ምንም ሳያወላውል ተከትሎት ነበር (ማቴ. 4፣19)። በኢየሱስ ሰብዕናና ማንነት ተማርኮ ነበር፤ ስለዚህም ኢየሱስን ለመከተል የመንፈስ ቅዱስ እርዳታ አላስፈለገውም። ውሎ አድሮ ደግሞ ኢየሱስን ከሚክድበት ደረጃ ላይ ደረሰ፤ ልቡም በጎዘን ተሰበረ። መንፈስ ቅዱስን ከተቀበለ በኋላ ደግሞ ኢየሱስ እንደገና «ተከተለኝ» አለው (ዮሐ. 21፣19)። በዚህ ጊዜ ከጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በቀር ከጴጥሮስ ፊት ማንም አልነበረም። በመጀመሪያ «ተከተለኝ» ሲለው በጴጥሮስ ውስጥ የተከናወነ ምንም ምሥጢራዊ ሁኔታ አልነበረም፤ በውጫዊ ሁኔታ ብቻ ነበር የተከተለው። አሁን ግን ኢየሱስ ማንኛውንም ነገር መሥዋዕት አድርጎ ማቅረብና ለእርሱ መቼትን እየጠየቀው ነው።

በእነዚህ ሁለት ጊዜዎች መካከል ጴጥሮስ እየማለና እየተራገመ ኢየሱስን ከዶታል (ማቴ. 26፣69-75)። ይሁን እንጂ የራሱን ማንነት ያስተዋለው በዚህ ጊዜ ነበር። አቅሙን አውቆአልና ከእንግዲህ በራሱ የሚተማመንበት ምንም ነገር አይኖረውም። «ይህንም ብሎ እፍ አለባቸውና - መንፈስን ተቀበሉ» አላቸው (ዮሐ. 20፣22)። እግዚአብሔር በውስጥ ምንም ዓይነት ለውጥ ቢያደርግም በፍጹም አትደገፍባቸው። እምነትህን በጌታ ኢየሱስ ክርስቶስና በመንፈሱ ላይ ጣል።

በራሳችን የምንገባው ቃልና የምናደርገው ውሳኔ በሙሉ ፍጻሜው ከሀደት ነው፤ ምክንያቱም የገባንውን ቃል የምንፈጽምበት ኃይል የለንም። በአእምሮአችን ብቻ ሳይሆን በሁለንተናችን አቅመቢሰነታችንን ስንረዳ በዚያን ጊዜ መንፈስ ቅዱስን እንቀበላለን። «መንፈስ ቅዱስን ተቀበሉ» ማለት በመንፈስ ቅዱስ መወረስን፤ ለእርሱ መገዛትን ያመለክታል። ከእንግዲህ ወዲህ የሕይወታችን መሪ አንድ ብቻ ነው፤ እርሱም ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።

እውነተኛ አምልኮ

«ከዚያም በቤተሰብ ምሥራቅ ወደሰው ተራራ ወጣ፤ በዚያም ቤተሰብ ወደ ምዕራብ ጋይን ወደ ምሥራቅ ስድርገ ድንኳን ተከሰ፤ በዚያም ስእግዚአብሔር መሠዊያን ሠራ። የስእግዚአብሔርንም ስም ጠራ» (ዘፍ. 12፥8)

ሰምልኮ ማለት እግዚአብሔር የሰጠንን ምርጥና ውድ ነገር መልሰን ለእግዚአብሔር መስጠት ማለት ነው። ከእግዚአብሔር በረከትን ተቆብለህ ከሆነ፣ ያንን እንደ ፍቅር ስጦታ መልሰህ ለእርሱ ስጠው። በእግዚአብሔር ፊት ሆነህ ቃሉን የምታሰላስልበት ጊዜ ይኑርህ፤ ሆን ብለህ የራሱን በረከት በአምልኮ መንፈስ ለእርሱ ስጠው። የእግዚአብሔርን በረከት ለራሱ ብቻ የምታደርገው ከሆነ ግን እስራኤላውያን ያከማቹት መና እንደ ሸተተባቸው ዕሉ መንፈሳዊ መሻገትን ያስከትልብሃል (ዘጸ. 16፥20)። መንፈሳዊ በረከትን ለራሱ እንድታስቀር የእግዚአብሔር ፈቃድ አይደለም። ለሌሎች በረከት እንዲያደርገው መልሰህ ለእርሱ ልትሰጠው ይገባል።

ቤተሰብ እግዚአብሔር ጋር ኅብረት የማድረግ ምሳሌ ስትሆን፣ ጋይ ደግሞ የዓለም ምሳሌ ነች። አብርሃም ድንኳንን የተከለው በእነዚህ ሁለት ቦታዎች መካከል ነበር። የአገልግሎታችን ዋጋ የሚላካው በግል ከእግዚአብሔር ጋር በሚኖረን የጠለቀ ኅብረትና እንድንት ነው። አምልኮን አቋርጦ እዚህና እዚያ መሮጥ ትክክል አይደለም፤ ምክንያቱም እግዚአብሔርን የምናመልክበት በቀ ጊዜ አለን። በየዕለቱ ከእግዚአብሔር ጋር ማሳለፍ ከሚገባን ጊዜ ሊያዘናጋን ስለሚችል የተወሰኑ ቀናችን ብቻ ለጽዋና ጊዜ መመደብ ወጥመድ ሊሆንብን ይችላል። የዚህ ዓለም ውጣ ውረድ ምንም ያህል ቢያጣድፈንም፣ በየዕለቱ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ማድረግ በምንችልበት ቦታ ድንኳናችንን መትከል የሚያስፈልገንም በዚህ ምክንያት ነው። አንዳንዶቻችን እንደምናስበው መንፈሳዊ ሕይወት - የአምልኮ ጊዜ፣ ከእግዚአብሔር የምንጠብቅበት ጊዜና የሥራ ጊዜ የሚባሉ ሦስት ደረጃዎች የሉትም። የእግዚአብሔር ዓላማ ሦስቱንም በአንድነት እንድንጠቀምባቸው ነው። እኛ ግን ከአምልኮ ወደ መጠበቅ ከዚያም ወደ ሥራ እንሮጣለን። እነዚህ ሦስት ነገሮች በጌታችን ሕይወት በተጣጣመ መልክ በአንድነት ይሠሩ እንደነበር ማስተዋል ይቻላል። ደቀ መዝሙርን ማፍራትና ማሳደግ ጊዜ ይጠይቃል፤ ማምሻውን የሚከናወን ጉዳይ አይደለም።

የጠበቀ ኅብረት ከኢየሱስ ጋር

«ኢየሱስም ለሰው፡- ለንተ ፈፀሙኝ ይህን ያህል ዘመን ከስናነተ ጋር ስኖር ስታውቀኝም?» (ዮሐ. 14፣9)

ይህ ቃል የተነገረው በተግሣጽ መልክ አይደለም፤ በመገረምና በመደነቅ ዓይነት ሁኔታም አይደለም፤ ኢየሱስ ይህን ያለው ፊልጶስን ይበልጥ ወደራሱ ሊያቀርበው ፈልጎ ነበር። ብዙ ጊዜ በቅርብ የማናውቀው ሰው ቢኖር ኢየሱስ ነው። ከዕለተ ጳንጠቄስጤ በፊት ደቀ መዛሙርቱ ኢየሱስን የሚያውቁት አጋንንትን ለማሸነፍ ሥልጣን የሰጣቸውና መንፈሳዊ መነቃቃትን ለማምጣትም ያስቻላቸው እንደሆነ ነበር (ሉቃ. 10፣18-20)። ከኢየሱስ ጋር ደስ የሚል ኅብረት ነበራቸው፤ የበለጠ ኅብረትና ግንኙነት ገና ይጠበቅባቸው ነበር። «ወዳጆች ግን ብያችኋለሁ» (ዮሐ. 15፣15)። እውነተኛ ወዳጅነት በሀሳብ፣ በልብና በመንፈስ ከሌላው ሰው ጋር መተሳሰር፣ አንድ መሆን ማለት ነው። የዚህ ዓይነት ወዳጅነት ደግሞ በዚህ ምድር የሚታየው አልፎ አልፎ ነው። የሕይወታችን ልምምድ ዓላማ ሁሉ ከኢየሱስ ጋር የጠበቀ ኅብረትና ግንኙነት እንዲኖረን ማስቻል ነው። እርግጥ ነው በረከቶቹን ተቀብለናል፤ ቃሉንም እናውቃለን፤ ግን በእውነት እርሱን እናውቀው ይሆን?

ኢየሱስ «... እኔ እንድሂድ ይሻላችኋል» አለ (ዮሐ. 16፣7)። ከእርሱ ጋር የዘበራቸው መጠነኛ ግንኙነት ወደበለጠ ኅብረትና ግንኙነት እንዲመራቸው ነበር የእርሱ ፍላጎት። አንድ ደቀ መዛሙር ይበልጥ ወደ እርሱ መጠጋቱን ከማየት በላይ ኢየሱስን ደስ የሚያሰኘው ነገር የለም። ከቅዱሳት መጻሕፍት እንደምንመለከተው ፍሬ ማፍራት ከኢየሱስ ጋር ያለን የጠበቀ ሕብረትና ግንኙነት ውጫዊ ውጤት ነው (ዮሐ. 15፣1-4)።

ከኢየሱስ ጋር የጠለቀ ኅብረት ማድረግ ከጀመርን ብቸኞች አንሆንም፤ በቂ መረዳትና ለሌሎች መራራትም ይኖረናል። ዘወትር ልባችንን በፊቱ እናፈስሳለን፤ ይህን ለማድረግ ግን የግድ ስሜታዊና ቅልብልብ ሆነን መታየት የለብንም። ከኢየሱስ ጋር እውነተኛ ኅብረት ያለው ክርስቲያን፣ ኢየሱስ ሙሉ በሙሉ የተቆጣጠረው ሕይወት ይኖራል እንጂ የሰዎችን ትኩረት ወደ ራሱ ለመሳብ አይሞክርም። ይህ ደግሞ ማንኛውንም ጥልቅ የሕይወት ገጽታችንን ኢየሱስ እንዲያረካው የመፍቀድ ውጤት ነው። ከእርሱ ጋር የጠበቀ ኅብረትና አንድነት ያላቸው ሰዎች ከእርሱ የሚቀበሉት ሕይወት በእነርሱም ሕይወት ይንጸባረቃል።

መስዋዕቲ ሕያው ነውን?

«ስብርሃምም በዚያ መሠዊያውን ሠራ... ዐጂን ደስሐቅንም ስብር በመሠዊያው
ሳዩ ስጋደመው» (ዘፍ. 22፡9)

ይህ ሁኔታ የሚያመለክተው እግዚአብሔር ከእኛ የሚጠይቀው የመጨረሻው ነገር የሞት መስዋዕትን ነው የሚል የተሳሳተ አስተሳሰብ ምሳሌ ነው። እግዚአብሔር የሚፈልገው ግን በሞት በኩል አልፈን ኢየሱስ ብቻ ማድረግ የሚችለውን ማለትም ሕይወታችንን መስዋዕት አድርገን እንድናቀርብ ነው። እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈልገው «ጌታ ሆይ፤ እስከሞት ድረስ ከእንተ ጋር መጓዝ እፈልጋለሁ» ማለታችንን ሳይሆን፤ (ሉቃ. 22፡33) «ሕይወቴን መስዋዕት አድርጌ ለማቅረብ ከሞትህ ጋር ለመተባበር ፈቃደኛ ነኝ» ማለትን ነው።

እግዚአብሔር ነገሮችን እንድንተው እንደሚፈልግ እናስባለን። ይሁን እንጂ አብርሃምን ከእንዲህ ዓይነት በሕተት አላቅቆታል፤ ይህ ሂደት በእኛም ሕይወት በመሥራት ላይ ነው። እግዚአብሔር የዚህ ዓለም ነገሮችን እንድንተው የሚጠይቀን እንዲሁ ለመተው ሲባል ብቻ አይደለም፤ ይልቁንም ነገሮችን እንድንተው የሚጠይቀን የበለጠ ዋጋ ያለውን ነገር ማለትም ከእርሱ ጋር መኖርን እንድችል ነው። ይህ ጉዳይ ሕይወታችንን ወደ ኋላ ከያዘ ማንቆ የማላቀቅ ያህል ነው። ይህ ማንቆ የሚፈታው ደግሞ ከኢየሱስ ሞት ጋር ስንተባበር ነው። ያኔ ሕይወታችንን ለእግዚአብሔር መስዋዕት አድርገን ማቅረብ እንድንችል ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ይኖረናል።

ሕይወታችንን ለሞት አላልፈን መስጠት በእግዚአብሔር ፊት ምንም ዋጋ የለውም። እግዚአብሔር «ሕያው መስዋዕትን» እንድናቀርብለት ነው የሚፈልገው። ሙስገብናችንን እንድንሰጠው ነው የሚፈልገው። ይህ ነው በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት ያለው መስዋዕት።

በጸሎት ውስጣዊ ሕይወትን መመርመር

«... ሁለንተኛውን ደቀደስ፤ ጠንፈሳችሁም፤ ነፍሳችሁም፤ ሥጋችሁም...

ያበነቀፋ ፈጽመው ደጠበቁ» (1ተሰ. 5፣23)

«ሁለንተኛውን...» ይላል እላይ የተመለከትነው ጥቅስ፡፡ ታላቁና ምሥጢራዊው የመንፈስ ቅዱስ ሥራ የሚከናወነው በፍጹም ልንደርስበት በማንችለው በጥልቅ እኛነታችን ውስጥ ነው፡፡ መዝሙር 139ን ያነቧል፡፡ እጥር - ምጥን ባለ መልኩ ስንመለከተው ዘማሪው ዳዊት - «ጌታ ሆይ፤ አንተ የጥዋት የማለዳ አምላክ ነህ፤ የውድቅት ሌሊትም አምላክ ነህ፡፡ የከፍተኛ ተራሮች አምላክ ነህ፤ የጥልቁ ባሕር አምላክም አንተ ነህ፡፡ ይሁን እንጂ ጌታ ሆይ፤ ነፍሴ የማለዳውን ወገግታ ያህል ሰፊ ናት፤ ምድርን የሚሸፍነው ድቅድቅ ጨለማ ያህል ስውር ናት፤ የተራራውን ርዝመት ያህል ከፍ ያለች፤ የባሕሩን ያህል ጥልቅ ናት፡፡ የእነዚህ ነገሮች ሁሉ አምላክ አምላኬ ሁን፡፡ ወደ ከፍታው ሆነ ወደ ጥልቁ መድረስ አልችልም፤ የማላውቀው ድብቅ ዓላማ፤ የግሌ ማድረግ የማልችለው ሕልም ይኖረኛል፡፡ አምላኬ ሆይ፤ መርምረኝ » ማለቱ ነበር፡፡

እግዚአብሔር እኛ መድረስ ከማንችልበት ከሐሳባችን አድማስ በላይ ርቆ መሄድ እንደሚችል እናምናለን? «...የልጁም የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ ያነጻናል» (1 ዮሐ. 1፣7) የሚለው እኛ የምናውቀው የሕይወት ገጽታችንን ብቻ የሚመለከት እንደሆነ የምናስብ ከሆነ ተሳስተናል፡፡ በኃጢአት የደነዘዘ ሰው ኃጢአተኝነቱን ላይንዘብ ይችላል፡፡ እርሱ በብርሃን እንዳለ በብርሃን ለመመላለስ ፈቃደኛ ከሆንን የምንለማመደው የማንጻት ኃይል ግን እኛ መድረስ ወደማንችልበት የመንፈሳችን ከፍታና ጥልቀት እንኳ መድረስ ይችላል፡፡ የኢየሱስን መንፈስ የመገበው ያው መንፈስ መንፈሳችንን ይመግባል፡፡ ኢየሱስ ክርስቶስ እስከሚመጣበት ቀን ድረስ መንፈሳችን፤ ነፍሳችንና ሥጋችን የሚቀደሰው በተለምዶዊው የመንፈስ ቅዱስ የማንጻት ኃይል ሲጠበቅ ብቻ ነው፡፡ በዚያን ጊዜ በእግዚአብሔር ፊት የሚያስፈርድብን ነገር አይኖርም፡፡ ምን ጊዜም አእምሮና ልቦናችን ይህን ታላቅ የእግዚአብሔር እውነት ያሰላሰል፡፡

የተከፈተ ዓይን

«የኃጢአትንም ስርየት... ያገኙ ዘንድ ዓይናቸውን ተከፍተ ዘንድ ስባካሃበሁ...»

(የሐዋ. 26፡17-18)

ከመላው አዲስ ኪዳን እንደምንመለከተው ይህ ጥቅስ እውነተኛ የኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዝሙር መልእክት ታላቅ ምሳሌ ነው።

የመጀመሪያው የእግዚአብሔር ጸጋ ሥራ «የኃጢአትንም ስርየት ያገኙ» ዘንድ በሚለው ቃል ሊጠቃለል ይችላል። አንድ ሰው በግል የክርስትና ሕይወቱ ተሰናክሎ የሚወድቀው ምንም ነገር ሳይቀበል ወይም ሳያገኝ ሲቀር ነው። አንድ ኃጢአተኛ ደገንነትን ለማግኘቱ ማስረጃው አንዳች ነገር ከኢየሱስ ክርስቶስ ሊቀበል ነው። የአገልጋዮች ዋናው ሥራ ሰዎች ከጨለማ ወደ ብርሃን እንዲመጡ ዓይናቸውን መክፈት ነው። በመሠረቱ ይህ የሰዎች መመለስን እንጂ ደህንነትን እንዳገኙ አይደለም የሚያሳየው። ራሳቸውን ክርስቲያን ብለው የሚጠሩ ብዙ ሰዎች ያሉት እዚህ ደረጃ ላይ ነው ብል ማጋነን አይሆንም። ዓይናቸው ተከፍቶአል፤ ሆኖም ምንም ነገር አልተቀበሉም ወይም አላገኙም። ከኃጢአት መመለስ ማለት ጸግም መወለድ ማለት አይደለም። በስብከታችን ውስጥ የዘነጋነው ነገር ቢኖር ይህን እውነት ነው። አንድ ሰው ጸግም ሲወለድ ከራሱ ውላኔ ሳይሆን ሁሉን ከሚችል አምላክ አንድ ነገር እንደተቀበለ ያውቃል።

ሰዎች ቃል ሊገቡ ይችላሉ፤ እስከ መጨረሻው ለመከተልም በራሳቸው ቁርጥ ውላኔ ማድረግ ይችላሉ፤ ይህ ሁሉ ግን ደገንነትን አገኙ ማለት አይደለም። ደገንነት ማለት በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ሥልጣን መሠረት ከእግዚአብሔር አንዳች ነገር ማለትም የኃጢአት ስርየት ለማግኘት ወደምንችልበት ቦታ መምጣት ነው።

«... በተቀደሱት መካከል ርስትን ያገኙ ዘንድ» የሚለው ደግሞ ቀጣዩና ሁለተኛው የእግዚአብሔር ጸጋ ሥራ ነው። አንድ ሰው መቀደስ ደረጃ ላይ ሲደርስ ሆኖ ብሎና ፈቅዶ መብቱን ሁሉ ለኢየሱስ ክርስቶስ ይሰጣል፤ እግዚአብሔር ለሌሎች ሰዎች ባለው እቅድ ውስጥም መሉ በሙሉ ተባባሪ ይሆናል።

ለእግዚአብሔር መታዘዜ ሌሎች ሰዎችን የሚያስከፍለው ዋጋ

«በወሰዱትም ጊዜ ስምዖን የተባለው ሰው ከገጠር ሲመጣ ደዘው ከሊየሱስ በኋላ መስቀሱን ስንዲሸከም ዳኑበት» (ሰቃ. 23፤26)

በእግዚአብሔር ስንታዘዝ እኛን ካስከፈለን ይልቅ ሌሎች ሰዎችን የሚያስከፍለው ዋጋ ይኖራል፤ ችግሩ የሚጀምረውም እዚያ ላይ ነው። ከልባችን ጌታን የምንወደው ከሆነ ለእርሱ መታዘዝን፣ እንደ ሸክም ሳይሆን እንደ ደስታ እንቈጥረዋለን። ጌታን ለማይወዱት ግን ከፍተኛ ዋጋ ያስከፍላቸዋል። ለእግዚአብሔር መታዘዛችን የሌሎች ሰዎችን እቅድ ያጨናግፋል። «ክርስትና ማለት ይህ ነው?» በሚል ዓይነት ይባለቀብናል። ለእግዚአብሔር መታዘዛችንን በመተው ችግሩን ማስወገድ ይቻላል። ነገር ግን ምንም ይሁን ምን ዋጋውን ለመከፈል መዘጋጀት ይኖርብናል።

መታዘዛችን ሌሎችን ዋጋ ማስከፈል ሲጀምር ሰብዓዊ ትዕቢታችን ይነካና «ከማንም ሰው ምንም አልቀበልም» ልንል እንችላለን። ይሁን እንጂ እንደዚያ ካደረግን መታዘዛችን የተሟላ አይደለም ማለት ነው። ጌታ ኢየሱስ ከሰዎች ጋር ከነበረው ግንኙነት የተለየ ግንኙነት ሊኖረን አይችልም (ሉቃ. 8፤1-3 ይመለከታል)።

በመንፈሳዊ ሕይወታችን እድገት የማይኖረው የሚያስከፍለውን ዋጋ በሙሉ እኛው ራሳችን ብቻ ለመከፈል ስለምንሞክር ነው። በመሠረቱ እንደዚያ ማድረግ አንችልም። ተሳትፎአችን ሁሉን አቀፍ በሆነ በእግዚአብሔር ዓላማ ውስጥ እስከሆነ ድረስ ለእርሱ መታዘዛችን የሚያስከፍለው ዋጋ ሌሎች ሰዎችንም ይነካል። ታዲያ፣ ለጌታ ታማኝ በመሆን ከሌሎች ጋር ባለን ግንኙነት ለመቀጠል ፈቃደኛ እንሆናለን? ወይስ «በእኔ ምክንያት ሌሎች እንዲጉዱ አልፈልግም» በማለት ተቃራኒውን እናደርጋለን? ለጌታ መታዘዛችንን ስንተው ሁኔታው ይስተካከል ይሆናል፤ ይሁን እንጂ ይህን በማድረጋችን ጌታን እናሳዝናለን። ለጌታ ብንታዘዝ ግን በመታዘዛችን ምክንያት በሌሎች ላይ ለሚደርሰው ችግር እርሱ ራሱ ጥንቃቄ ያደርጋል። ለእግዚአብሔር እንታዘዝ፣ የተቀረውን ግን ለእርሱ እንተውለት።

ይህን ብታደርግ እታዘዛለሁ፤ ይህን ባታደርግ ግን አልታዘዝም በማለት በእግዚአብሔር ላይ ጫና ማሳደር እንደምንችል ዓይነት ግሰብ የለብንም።

ብቻህን ከእግዚአብሔር ጋር ሆኑ ታውቃለህ?

«በብቻቸውም ሲሆኑ ነገሩን ሁሉ በገዛ ደቀ መዛሙርቱ ዳረታቸው ነበር»

(ማር. 4፡34)

ብቻችንን ከእርሱ ጋር፡- ኢየሱስ ብቻችንን ወስዶ ነገሮችን የሚገልጽን ሁልጊዜ አይደለም፤ ነገሮችን የሚገልጽን መረዳት በምንችለው መጠን ነው። የሌሎች ሰዎች ሕይወት ምሳሌዎችን ሊሆን ይችላል፤ እግዚአብሔር ከእኛ የሚጠብቀው ግን የገዛ ልባችንን እንድንመረምር ነው። ይሁን እንጂ ይህን ማድረግ ቀላል አይደለም፤ ሌላው ቀርቶ እኛን በእርሱ ዓላማ መሠረት ለመቅረጽ እግዚአብሔር ራሱ እንኳ ረጅም ጊዜ ይወስድበታል። እግዚአብሔር ሊጠቀምብን የሚችለው ጥልቅና ስውር የሕይወት ገጽታዎቻችንን እንዲገልጽን ስንፈቅድለት ብቻ ነው። ስለእውነተኛ ማንነታችን አለማወቃችን በጣም የሚገርም ነው! እግዚአብሔር ምቀኝነታችንን፣ ስንፍናችንን ወይም ትዕቢታችንን ሲያሳየን እነዚያ ሁሉ በሕይወታችን መኖራቸውን እንኳ አንረዳም። ጸጋው መሥራት ከመጀመሩ በፊት በሕይወታችን የሰወርናቸውን ነገሮች ሁሉ ኢየሱስ ግልጽ ያደርጋልናል። ለመሆኑ ወደውስጣችን ለማየት የምንደፍር ስንቶቻችን ነን?

ራሳችንን ማወቅና መረዳት እንችላለን ከሚለው አስተሳሰባችን መላቀቅ ይኖርብናል። በትክክል የሚያውቀንና የሚረዳን እግዚአብሔር ብቻ ነው። ትዕቢት የመንፈሳዊ ሕይወታችን መርገም ነው። በእግዚአብሔር ፊት ምን እንደምንመስል በጭላንጭላ እንኳ ለማየት ብንችል ኖሮ በማንኛውም ነገራችን ብቃት እንደሌለን እናውቅ ነበር። ትዕቢትና ማንኛውም ዓይነት ሽፍጥ በልባችን እስካለ ድረስ ኢየሱስ ምንም ነገር ሊያስተምረን አይችልም። ራሴ ለራሴ አውቃለሁ የሚል ትዕቢታችንን በመንካት የልብ ስብራትና ተስፋ መቁረጥ እንዲደርስብን ያደርጋል። ያለበታው የዋለ ፍቅራችንንና ምኞታችንን ሁሉ ያሳየናል፤ ብቻችንን ከእርሱ ጋር እንዳንሆን ምክንያት ይሆናሉ ብለን ያሳስብናቸው ነገሮችንም ይገልጻልናል። ብዙ ነገሮች ተገልጸውልናል፤ ይህን ያህል ውጤት ግን አልተገኘም። እነዚህ ነገሮች በተመለከተ እግዚአብሔር ብቻችንን ከእነርሱ ጋር ሲያደርገን ግን ነገሮች ሁሉ ጥርት ብለው ይታዩናል።

ብቻህን ከእግዚአብሔር ጋር ሆኑ ታውቃለህ?

«ብቻውንም በሆነ ጊዜ፡- ...እሥራ ሁለቱ ስለምሳሌው ጠየቁት» (ማር. 4፣10)

በእርሱ ብቻ ከእኛ ጋር ::በመከራ፣ በልብ ስብራት፣ በፈተና፣ በተስፋ መቁረጥ፣ በምኞታችን አለመሳካት፣ በሕመምና በሌሎችም ችግሮች አማካይነት ለብቻችን ካደረገን በኋላ እግዚአብሔር እኛን ማስተማሩን ይቀጥላል። ኢየሱስ አሥራ ሁለቱን ደቀ መዛሙርት እንዴት እንዳስተማራቸው ልብ እንበል። ግራ የተጋቡት ደቀ መዛሙርቱ እንጂ በውጭ ያሉ ሰዎች አልነበሩም። ደቀ መዛሙርቱ ደጋግመው ሲጠይቁት ነበር፤ እርሱም ደጋግሞ ስለሁኔታዎችና ነገሮች ሲገልጽላቸው ነበር፤ ይሁን እንጂ መንፈስ ቅዱስን እስከተቀበሉበት ጊዜ ድረስ ግን አላስተዋሉም ነበር (ዮሐ. 14፣26)።

ከእግዚአብሔር ጋር ጥዞ ስንጀምር ይበልጥ ግልጽ የሚያደርግልን ነገር ቢኖር ከነፍሳችን ጋር ስላለው ጉዳይ ነው። በሌሎች ሕይወታችን የምናየው ገዘንና ችግር በጣም ግራ ያጋባናል። በገዛ ሕይወታችን ያሉትን ደካማ ጉኖች እስካልገለጸልን ድረስ የሌሎች ሰዎችን ሕይወት ችግር የምንረዳ ይመስለናል። በሕይወታችን ውስጥ ያለውን ግትርነትና አላዋቂነት መንፈስ ቅዱስ ይገልጽናል፤ ይሁን እንጂ ይህን የሚያደርገው ኢየሱስ ብቻችንን ሲያገኘን ነው። በአሁኑ ጊዜ ብቻችንን ከእርሱ ጋር ነን? ወይስ ስለራሳችን፣ ስለንኞታችን፣ ስለመብልና ስለልብስ ከሚያስጨንቁን ነገሮች ጋር ነን? ተመራማሪ አእምሮአችን የሚያሳድረውን ጥያቄዎች ትተን ብቻችንን ከእርሱ ጋር እስከንሆን ድረስ ኢየሱስ ሊያስተምረን አይችልም።

በእግዚአብሔር መጠራት

«የጌታንም ድምፅ፡- ማንን ስባካበቁ? ማንስ ዳሂደሳኛል? ሲሳ ሰማሁ፡፡ ስኒም ስነሆኝ ስኒን ባከኝ ስባሁ» (ሰላ. ፩፣፩)

«**ዘፃ**ን ይሂድልናል?» በማለት ሲናገር ሰማ እንጂ የእግዚአብሔር ጥሪ በቀጥታ ኢሳይያስ ላይ ያነጣጠረ አልነበረም፡፡ የእግዚአብሔርን ጥሪ ለተወሰኑ ምርጦች ብቻ ሳይሆን ለሁሉም ሰው ነው፡፡ የእግዚአብሔር ጥሪ መስማት አለመስማቱን የሚወስነው ያለሀበት መንፈሳዊ ሁኔታ ነው፡፡ «የተጠሩ ብዙዎች የተመረጡ ግን ጥቂቶች ናቸው» (ማቴ. 22፣14)፡፡ ይህም ማለት መመረጣቸውን የተገነዘቡ ጥቂቶች ብቻ ናቸው ማለት ነው፡፡ የተመረጡት በጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ያደረጉና መንፈሳዊ ሕይወታቸው የተለወጠላቸው፤ መንፈሳዊ ጆሮዎቻቸውም የተከፈቱላቸው ናቸው፡፡ እንዲህ ያሉ ሰዎች «ማንን እልካለሁ?» በማለት የሚጠይቀውን የእግዚአብሔርን ድምፅ ይሰማሉ፤ ይሁን እንጂ እግዚአብሔር አንድን ሰው ለይቶ «አንተ ሂድ» አይልም፡፡ ጥሪውን እንዲከተል ኢሳይያስን አሳስገደደውም፡፡ ኢሳይያስ በእግዚአብሔር ፊት ነበር፤ በመሆኑም፤ እግዚአብሔር ሲናገር ሰማ፡፡ በዚያን ጊዜ በፍጹም ነፃነት «እኔ እዚህ አለሁ፤ እኔን ባከኝ» አለ፡፡

እግዚአብሔር ማንንም አያስገድድም፤ ማንንም አይለምንም፤ እንዲህ ያለውን አስተሳሰብ ከአእምሮአችን እናውጣ፡፡ ጌታ ደቀ መዛሙርቱን የጠራቸውም ምንም ውጫዊ ተጽዕኖ ሳያደርግባቸው ነበር፡፡ በዝግታ፤ ሆኖም በማያወላውል ሁኔታ «ተከተለኝ» ሲል የሰሙት ለመስማት የተዘጋጁት ብቻ ነበሩ (ማቴ. 4፣19)፡፡ ፊት ለፊት ከእግዚአብሔር ጋር ወደምንሆንበት ሁኔታ መንፈስ ቅዱስ እንዲያመጣን ብንፈቅድለት እንደ ኢሳይያስ ሁሉ እኛም «የጌታን ድምፅ» እንሰማለን፡፡ በፍጹም ነፃነትና ፈቃደኛነት እኛም «እነሆኝ! እኔን ባከኝ» እንላለን፡፡

በአዲስ ሕይወት እየተመላለሰህ ነውን?

«ከስርዐቱ ጋር ተቀበርን ...ክርስቶስ ከሙታን ስንደተነሣ ስንዲሁ ስኛም በስዲስ ሕይወት ስንድንመሳለስ ተነሣን» (ሮሜ 6፣4)

በሮጌው ባሕርዩ ሞቶ ካልተቀበረ በቀር ማንም ሙሉ በሙሉ መቀደስ ምን ማለት እንደሆነ በልምድ አያውቅም። ወደዚህ የመሞት ደረጃ ላይ ካልደረሰን ቅድስና እንዲሁ አጉል ሕልም ብቻ ይሆንብናል። ለአሮጌው ባሕርይ መሞት እንዳለብን ሁሉ፣ ለአንድ ዓላማ ብቻ ከሞት እንነሣለን። ይኸውም በጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወት ለመኖር ነው። እንዲህ ያለውን ሕይወት ምንም ነገር ሊያሸንፈው አይችልም። ለአንድ ዓላማ ብቻ ከእግዚአብሔር ጋር ሕብረት ይኖረዋል፤ ይኸውም - የእርሱ ምስክር መሆን ነው።

ወደ መጨረሻዎቹ ቀኖችህ ደርሰህ ይሆን? አዎን፣ ብዙ ጊዜ ለአሮጌው ባሕርይህ እንደሞትህ አስበሃል፣ ግን ያ ሞት ምን ማለት እንደሆነ ተለማምደሃል? ሞት ደስ ብሎህ የምትቀበለው አይደለም። ስትሞት መኖርህ ይቋረጣል። ከእግዚአብሔር ጋር መስማማት ይኖርብሃል፤ ቀድሞ የነበረህ ዓይነት የጥረት ክርስትና ሕይወትህም ማክተም ይኖርበታል። ይሁን እንጂ ለአሮጌው ሕይወት መሞታችንን መቀበል አንፈልግም። ይህ ዓይነት ሞት የምንቀበለው እንጂ በጥረት የምናገኘው አይደለም። ሐዋርያው ጳውሎስ ስለዚህ ሞት ሲናገር «ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ እንደተቀበርን አታውቁም?» ይላል (ሮሜ 6፣3)።

በእውነት ሞተሃል? ወይስ በአንዳንድ መንፈሳዊ በሚመስሉ ነገሮች ገና ራስህን እያሳትህ ነው? በሕይወትህ ውስጥ የመጨረሻ ቀኔ ነው የምትለውና የምታስታውሰው ዕለት ወይም ወቅት አለ? «አዎን፣ የሞትሁት በዚህ ወቅት ነበር፤ ከእግዚአብሔር ጋር ለመስማማት የወሰንሁት በዚያን ጊዜ ነበር» በማለት የምታስታውሰው ወቅት ወይም ሁኔታ ይኖርሃል?

«የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱም መቀደሳችሁ ነውና» (1ተሰ. 4፣3)። አንድ ጊዜ ይህን ቃል በሚገባ ከተገነዘብህ ወደ መቀደስ ሂደት ውስጥ ትገባለህ፤ ይህ ደግሞ በእሺታ የምትቀበለው ነው። ታዲያ፣ ይህ ዓይነቱን ሞት ለመቀበል ፈቃደኛ ነህ? የመጨረሻ ቀንህ መሆኑን ከእርሱ ጋር ትስማማለህ? ከእግዚአብሔር ጋር ስምምነት የምታደርግበትን ጊዜ የምትወስነው አንተው ራስህ ነህ።

የጠሪው ማንነትና ባሕርይ

«የጌንግም ደግሞ፡- ማንን እንደሰጠ? ማንን ይሂደዋል? ሲሰጡ» (ሲሳ. ፪፻፩)

ሲሳ እግዚአብሔር ጥሪ ስንኃገር አንድ በጣም አስፈላጊ ነገር እንደሆነን፤ ይኸውም የጠሪውን ማንነትና ባሕርይ ነው። ብዙዎቻችን የተለያዩ ጥሪዎችን እንሰማለን፤ ለአንዳንዶቹ መልስ እንሰጣለን፤ አንዳንዶቹን ግን ሰምቶ እንዳልሰማ እናልፋቸዋለን። ጥሪው የጠሪው ባሕርይ መገለጫ ነው፤ ጥሪውን ለይተን የምናውቀው ደግሞ የጠሪው ባሕርይ በውስጣችን ሲኖር ነው። ጥሪው የእግዚአብሔር ባሕርይ መገለጫ እንጂ የእኛ አይደለም። በጸጋ አሠራሩ እግዚአብሔር በተለያዩ ሁኔታ ጥሪውን በሕይወታችን ያሰማናል፤ እኛ ደግሞ ጥሪው የማን መሆኑን እንለያለን። እግዚአብሔር ጥሪውን የሚያሰማን ስለሚያሳስቡን የተለያዩ ነገሮች ሊሆን ይችላል፤ ስለዚህ ጥሪ ከሌሎች ጋር መመካከሩ ወይም መወያየቱ ደግሞ ዋጋ የለውም። ጥሪውና ለጥሪው የምንሰጠው ምላሽ በእኛና በእግዚአብሔር መካከል ብቻ መወሰን አለበት።

የእግዚአብሔር ጥሪ የእኔ ባሕርይ ነጸብራቅ አይደለም፤ የግል ፍላጎት ወይም ምኞት ግምት ውስጥ አይገባም። ስለራሴ መልካምነትና የተፈጥሮ ባሕርይ የማስብ ከሆኑ፤ ለምን ለምን ነገሮች ተስማሚ እንደሆንሁ የማውጠነጥን ከሆነ ግን በፍጹም የእግዚአብሔርን ጥሪ መስማት አልችልም። ከእግዚአብሔር ጋር ተገቢው ኅብረትና ግንኙነት ካለኝ ኢሳይያስ በነበረበት ስፍራ ላይ እገኛለሁ። ከደረሰበት የሕይወት ውጣ ውረድ የተነሣ ኢሳይያስ የእግዚአብሔርን ጥሪ መስማት ሆኖ ተልበት ሁኔታ ላይ ነበር፤ ስለሆነም ጥሪው ነፍሱን ሰንጥቆ መግባት ቻለ። ብዙዎቻችን ግን ከራሳችን በቀር ሌላ ድምፅ በማንሰማበት ቦታ ላይ ነን። ስለዚህ እግዚአብሔር ሲናገረን አንሰማም። የእግዚአብሔርን ጥሪ እንድንሰማ ከተፈለገ በሕይወታችን መሠረታዊ ለውጥ መከናወን ይኖርበታል።

የፍጥረታዊ ሰው መጠራት

«... ሲጃን በእኔ ሁኔታ ሲገባኝ በወደደ ጊዜ ...» (ገሳ. 1፣15-16)

የእግዚአብሔር ጥሪ በአንድ የተወሰነ ነገር እንድናገልግለው አይደለም። ከእግዚአብሔር ባሕርይ ጋር የሚኖረኝ ግንኙነት ጥሪውን እንድረዳ ያደርጋል፤ ለእርሱ ማድረግ ያለብኝንም ነገር እንድንገነዘብ ይረዳኛል። የእግዚአብሔር ጥሪ የባሕርይ መገለጫ ነው፤ የጥሪው ውጤት የሆነው አገልግሎቴም ከእኔ ማንነትና ሁኔታ ጋር የሚጣጣም ሲሆን፤ የእኔ ባሕርይ መገለጫ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ስለእግዚአብሔር ጥሪ ሲናገር «...በአሕዛብ መካከል ስለእርሱ ወንጌልን እሰብክ ዘንድ ልጁን በእኔ ሁኔታ ሊገልጥ ወደደ» ይላል።

የአንድ ሰው ሕይወት በፍቅር የተሞላና ሙሉ በሙሉም ለእግዚአብሔር የተሰጠ ሲሆን የሚከተለው ውጤት አገልግሎት ነው። ጠበብ ባለ መልኩ ካየነው የተጠራነው ለአገልግሎት አይደለም ማለት ይቻላል። አገልግሎት ከእግዚአብሔር ጋር ያለኝ የጠበቀ ኅብረትና አንድነት ውጤት ነው። ከእግዚአብሔር ጋር የጠበቀ ኅብረትና ግንኙነት ካለን፤ አገልግሎት ይህንኑ ኅብረትና ግንኙነት የማሳይበት መንገድ እንጂ አዲስና እንግዳ ነገር አይሆንም። ጥሪውን መረዳት እንድችል እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር ትክክለኛ ግንኙነት እንድናረኝ ያደርጋል፤ በዚያን ጊዜ ፍቅሩ ግድ ስለሚለኝ አገልግለዋለሁ። አገልግሎት የእግዚአብሔርን ጥሪ የሰማ ሰው የሚያቀርበው የፍቅር ስጦታ ነው። የእግዚአብሔር ጥሪ የእግዚአብሔር ባሕርይ መገለጫ ነው፤ አገልግሎት ደግሞ የእኔ ባሕርይ መገለጫ ነው። ስለዚህ የእርሱን ባሕርይ ስቀበልና ጥሪውን መስማት ስችል እግዚአብሔር በእኔ ውስጥ ሆኖ ያገለግላል። የእግዚአብሔር ልጅ በእኔ ውስጥ ራሱን ይገልጻል፤ ለእርሱ ካለኝ ፍቅር የተነሣም አገልግሎት የዕለት ተዕለት ሕይወቴ ይሆናል።

«ጌታ እኮ ነው!»

«ተማሰም፡- ጌታዬ ስምሳኪም ብሱ መሰሰሰት» (ዮሐ. 20፣28)

ኢየሱስም፡- «ውኃ አጠፎኝ» አላት (ዮሐ. 4፣7)። ኢየሱስ ክርስቶስ ጥማታችንን እስኪያረካ ድረስ የምንጠብቅ ስንቶቻችን እንሆን? የሚያረካንን ውኃ ከእርሱ መቅዳት ብቻ ሳይሆን ሁለንተናችንን ለእርሱ ማፍሰስም ይኖርብናል። «ምስክሮቼ ትሆናላችሁ» አለ ኢየሱስ (ዮሐ. 1፣8)። ይህም ማለት በሚልከን ስፍራ ሁሉ እርሱን የሚያረካ ጌዱሕ፣ የማያወላውልና ሙሉ በሙሉ ለእርሱ የተሰጠ ሕይወት ሊኖረን ይገባል ማለት ነው።

ለኢየሱስ ክርስቶስ ካለን ታማኝነት ከሚያዘናጋ ከማንኛውም ነገር መጠንቀቅ አለብን። ራሳችንን ለኢየሱስ ክርስቶስ ሙሉ በሙሉ ከመስጠት የሚያዘናጋን ነገር ምናልባት አገልግሎት ሊሆን ይችላል። አንዳንድ ጊዜ ሁለንተናችንን ለእርሱ ከማፍሰስ ይልቅ እርሱን ማገልገል ይቀለናል። የእግዚአብሔር ጥሪ ፍጻሜና ግብ እርሱን ማርካት ነው እንጂ፣ ለእርሱ አንድ ነገር ማድረግ አይደለም። የእርሱ በሆነ ውጊያ እንዲጠቀምብን እንጂ እኛ ለእርሱ እንድንዋጋለት አልላከንም። ምናልባት ከራሱ ከኢየሱስ ክርስቶስ ይልቅ እኛነታችንን የሰጠነው ለአገልግሎት ይሆን?

ራዕይና ጨለማ

«ፀሐይም በገባች ጊዜ በሐብራም ከባድ ስነቀፅፍ መጣበት፤ ስነሆም ድንጋጤና ታላቅ ጨለማ ወደቀበት» (ዘፍ. 15፤12)

በእግዚአብሔር ለአንድ ክርስቲያን ራዕይ ሲሰጠው «በእጁ ጥላ ሰውሮኛል» እንደተባለው ዓይነት ነው የሚሆንበት (ኢሳ. 49፤2)። በዚህ ጊዜ ማድረግ ያለበት በእርጋታ መስማት ብቻ ነው። ከታላቅ ብርሃን በኋላ «ጨለማ» ሊኖር ይችላል፤ ያ ጊዜ የመስማት ጊዜ ነው። ከዘፍጥረት 16 የምንመለከተው የአብርሃምና የአጋር ታሪክ በጨለማ ጊዜ እግዚአብሔር ብርሃንን እስኪልክ ድረስ ከመጠበቅ ይልቅ የሰዎችን «መልካም» ምክር የመስማት ዓይነተኛ ምሳሌ ነው። እግዚአብሔር ራዕይ ከሰጠህ በኋላ የጨለማ ጊዜ ሲመጣ ዝም ብለህ እርሱን ጠብቅ። የእርሱን ጊዜ ከጠበቅህ እግዚአብሔር የሰጠህን ራዕይ ጊዜውን ጠብቆ በሕይወትህ እውን ያደርገዋል። እግዚአብሔር ቃሉን እንዲፈጽም ልትረዳው አትሞክር። እግዚአብሔር የሰጠው ተስፋ እስኪፈጸምለት ድረስ አብርሃም አሥራ ሦስት ዓመታትን በትዕግሥት ጠብቆአል፤ የእርሱ መላና ዘዴ እንደማያዋጣው የተረዳው በዚህ ወቅት ነበር። እነዚያ የዝምታ ዓመታት አብርሃም የሚጠራባቸውና የሚቀረጽባቸው እንጂ እግዚአብሔር አብርሃምን የዘነጋባቸው ዓመታት አልነበሩም። ደስተኛና የእምነት ሕይወትን የምትኖር መስሎ ለመታየት መሞከር ዋጋ የለውም፤ በጸጥታ የእግዚአብሔርን ጊዜ ጠብቅ፤ መሠረትህንም በእርሱ ላይ አድርግ (ኢሳ. 50፤10-11)።

ትምክህቴ በሥጋ ላይ ነው ወይስ በራሴና በሌሎች የእግዚአብሔር ሰዎች ላይ ከመመካት ያለፈ ነገር አለኝ? ባንብብኳቸው መጻሕፍት፤ በራሴም ሆነ በሌሎች ጸሎት ወይም ደስ በሚያሰኙኝ ነገሮች እየታመኝሁ ይሆን? ወይስ ከእርሱ በማገኘው በረከት ላይ ሳይሆን ትምክህቴንና ተስፋዬን በራሱ በእግዚአብሔር ላይ ማድረግን ተምሬአለሁ? «እኔ ሁሉን የሚችል አምላክ ነኝ...» - ኢል ሻዳዩ ችሎት ያለው አምላክ (ዘፍ. 17፤1)። ብዙዎቻችን አዳጋች በሆነ መንገድ የምናልፈው እግዚአብሔር ከምንጊዜውም ይልቅ እውን ሊሆንልን ስለሚፈልግ ነው። እግዚአብሔር እውን ከሆነልን ደግሞ በሰዎች ላይ ያለን ትምክህት እንደጥላ ይወገዳል። በእግዚአብሔር ላይ የተመሠረተ ሰው ሌሎች የሚሠሩት ወይም የሚናገሩት ነገር ሊያናውጠው አይችልም።

ለሁሉም ነገር ንቁ ነህን?

«ለየሱስም መዕለ፡- ሕውነት ሕውነት ስዕሳቤ ሰው ዳግመኛ ካዕተወበደ በቀር የከገዘለብሁርን መንገድ ሲያዳ ስደቸዋል ስለው» (ዮሐ. 3፡13)

ከንዳንድ ጊዜ ወደ ጸሎት ስብሰባ ለመሄድ መንፈሳችን ንቁና ደስተኛ ይሆናል። ግን ዝቅተኛና በሰዎች ዓይን ተራ የሚመስል ነገርን አድርጉ ስንባልስ የዚያን ያህል ንቁና ደስተኛች ነን?

ከመንፈስ ዳግም መወለድ በማያጠራጥር ሁኔታ የእግዚአብሔር ሥራ ነው፤ የጥፋትን ያህል ምሥጢራዊ ነው፤ የራሱ የእግዚአብሔርን ያህል አስገራሚ ነው። በጥልቅ መንፈሳችን ውስጥ የሚከናወን ስለሆነ ከየት እንደጀመረ እናውቀውም። ዳግም መወለድ ጽናት ያለው፤ ቀባይና ዘላለማዊ ጅማራ ነው። ሐሳባችን፣ ግግራችንና እኗሪችን በመደነቅ የሚሞላው ከዚህ ከእግዚአብሔር ሕይወት የተነሣ ነው። ሕይወት አሰልፎና አታካች የሚሆንበት ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነት አንድ እክል ሲገጥመው ነው። አንዳንድ ጊዜ «ይህን ወይም ያንን ማድረግ አለብኝ፤ እኔ ካልሠራሁት ማንም አይሠራውም» እግለን። የመታከትና የዘገየ ሕይወት የሚጀምረውም ከዚህ ነው። በአሁኑ ሰዓት ሕይወትህ እንዴት ነው? በመስልቶችና በመታከት የተሞላ ነው? ቀጥሎ ማድረግ ስላለብህ ነገር አእምሮህን ታስፌንቀለህ? የሕይወት ንቁነት የመንፈስ ቅዱስ እንጂ የመታዘዝ ውጤት አይደለም። መታዘዝ ግን «እርሱ በብርሃን እንዳለ በብርሃን» እንድንኖር ያደርጋል (1 ዮሐ. 1፡7)።

ምቀኝነት ከእግዚአብሔር ጋር ሳለህ ሕይወት መሰናክል ነው። ኢየሱስ «እኛም እንድ እንደሆንን አንድ ይሆኑ ዘንድ» እርዳቸው በማለት ጸልዮአል፤ ይህም ማለት በመካከል ምንም ነገር ባልቃ ሳይገባ ማለት ነው (ዮሐ. 17፡22)። ምንጊዜም ቢሆን ሕይወትህን ለኢየሱስ ክርስቶስ ግልጽ አድርግ። ግልጽ ሳትሆን እንደሆንህ በማለብ ራስህን አታታልል። ሕይወትንና ለሕይወት የሚያስፈልግህን ሁሉ የምትቀበለው ከእግዚአብሔር ነው ወይስ ሌላ መታመኛ አለህ? መንፈሳዊ ንቃትና ብርታት እንዲሰጥህ በሌላ ነገር የምትታመን ከሆነ የእግዚአብሔር ኃይል ከአንተ ይለያል፤ አንተም መቼ እንደተለየህ አታውቀውም።

ከመንፈስ ዳግም መወለድ እኛ ከምናስበው ወይም ከምንገምተው በባም የላቀ ነው። አዲስ ራዕይን ይሰጠናል፤ ከራሱ ከእግዚአብሔር ከምንቀበለው የማያቋርጥ ምንጭ የተነሣም ምን ጊዜም ንቁ እንድንሆን ያደርገናል።

እግዚአብሔር የሚያስበውን አስታውስ

«እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፡- የብላቴንነትሽን ምሕደት ...ስበስበሁ» (ኤር. 2፻2)

እግዚአብሔር ደግና መልካም እንዲሆንልኝ የምጠበቀውን ያህል፤ እኔስ ለእርሱ በጎ ምላሽ አለኝ? ሕይወትና አኗኗሪ እግዚአብሔርን ደስ ያስኛል ወይስ ነገሮች እንደፈለግሁቸው ሳይሆኑ ሲቀር አጉረመርማለሁ፤ እንጫንጫለሁ? የእግዚአብሔር የሆነውን ነገር ለእግዚአብሔር የማይሰጥ ሰው ደስተኛ ሊሆን አይችልም። ኢየሱስ ክርስቶስ ከእኛ የሚጠበቀው ነገር አለ፤ ያኛን ሴት «ውኃ አጠፎኝ» በማለት እንደጠየቃት እናስታውሳለን (ዮሐ. 4፻7)። እኛስ ምን ያህል ለኢየሱስ ደግና መልካም ነን? ሕይወቴ የእርሱን ማንነትና ክብር የሚያንጸባርቅ ነው?

እግዚአብሔር ሕዝቡን፡- «በአሁኑ ጊዜ እኔን በሚገባ አልወደዳችሁኝም፤ ይሁን እንጂ ያለፈ ጊዜ ፍቅርና መልካምነታችሁን አስታውሳለሁ» ይላቸዋል (ኤር. 2፻2)። በአንድ ወቅት ራሴን ለእርሱ ሰጥኛው እንደነበር ዛሬም ራሴን ለእርሱ ሰጥቻለሁ? በአንድ ወቅት እወደው እንደነበር ዛሬም እወደዋለሁ? የቀደመው ፍቅሪ እንዴት ነው? በአንድ ወቅት በአስተሳሰቤ ውስጥ ስፍራ እንደነበረው ዛሬም ስፍራ አለው? ወይስ ለእርሱ ሊኖረኝ የሚገባውን እውነተኛ ፍቅር በሰው ጥበብ እየተካሁት ነው? ወዴት እንደሚመራኝ ማወቅ እስከማያስፈልገኝ ድረስ እርሱን እወደዋለሁ? እታመንበታለሁ? ወይስ እርሱን ባገለገልኩት ልክ እኔም መከበር እፈልጋለሁ?

እግዚአብሔር ስለእኔ ምን ያስብ ይሆን ብዬ ሳስብ በአሁኑ ወቅት እርሱ በልቤ ውስጥ ስላለው ስፍራ እንነዘባለሁ። የሚገባውን ስፍራ እንዳልሰጠሁት ስረዳ ደግሞ አዝናለሁ።

«እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሆነ ኀዘን ወደ መጻን የሚያደርሰውን ንስሐ ያደርጋል» (2 ቆሮ. 7፻10)።

ዓይኖቼን ያሳረፍሁት ማን ላይ ነው?

«ወደ እኔ ዘወር በሉ ትድኑማላችሁ» (ሲላ. 45፣22)

እግዚአብሔር በባርኮቱ ወደ እኛ መጥቶ እንዲያድነን እንፈልጋለን? እርሱ «ወደ እኔ ዘወር በሉ ትድኑማላችሁ» ይለናል። በመንፈሳዊ ሕይወት ትልቁ ችግር ትኩረትን እግዚአብሔር ላይ ማድረግ ነው፤ ትኩረታችንን እርሱ ላይ እንዳናደርግ መሰናክል የሚሆኑ ነገሮች ደግሞ ከእርሱ የምናገኛቸው በረከቶች ሊሆኑ ይችላሉ። ብዙ ጊዜ እንደታየው ችግር ወደ እግዚአብሔር እንድንመለከት ያደርገናል፤ ዓይኖቻችንን ከእርሱ ላይ አንሥተን ሌላ ነገር ላይ የምናደርገው በበረከት ጊዜ ነው። ከተራራው ስብከት የምንረዳው መወረታዊ ትምህርት ፍላጎታችንን በማጥበብ በአእምሮ፣ በልብና በአካል ትኩረታችንን ሁሉ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ እንድናደርግ ነው። «ወደ እኔ ዘወር በሉ ...»

ብዙዎቻችን የክርስትና ሕይወት ይህን መምሰል አለበት ብለን በአእምሮአችን የሳልነው ምሰል አለን፤ ያንን ምሰል ሌሎች ክርስቲያኖች ላይ ስንመለከት ደግሞ ትኩረታችንን እግዚአብሔር ላይ እንዳናደርግ እንቅፋት ይሆንብናል። እርሱ ግን «ወደ እኔ ዘወር በሉ ትድኑማላችሁ» ነው ያለን። ትኩረታችንን ሁሉ እርሱ ላይ ብናደርግ የምንፈልገውን እናገኛለን። እርሱ «ወደ እኔ ዘወር በሉ ትድኑማላችሁ» በማለት ቢጠራንም እኛ ግን ዓይኖቻችንን ከእርሱ ላይ እናነሳለን። እግዚአብሔርን ስናይ ችግራችን፣ መከራችንና ስለነገ ያለን ጭንቀታችን ሁሉ ይጠፋል።

ንቃ፤ ወደ እግዚአብሔርም ተመልከት፤ ተስፋህን በእርሱ ላይ አድርግ። ምንም ያህል ነገሮች ቢከብዱህም ገለል አድርጋቸውና እርሱን እይ። «ወደ እኔ ዘወር በሉ...» እርሱን ስታይ ደኅንነት የአንተ ይሆናል።

በማየት መለወጥ

«ስኛም ሁላችን በመጋራታችን በማዳከሙን ፊት የጌታን ክብር ስንደመተስተዋት ስያብሰጠላችን ...ያን መሳሰሉ ስንመስሰው ዘንድ ስንሰመጣለን» (2ቀር. 3፣18)።

የክርስቲያናዊ ባሕርይ ዓይነተኛ መግለጫው በእግዚአብሔር ፊት ሕይወቱ ሙሉ በሙሉ ግልጽ መሆኑና ከዚህም የተነሣ ለሌሎች መስተዋት መሆኑ ነው። መንፈስ ቅዱስ ሲሞላብን ሕይወታችን ይለወጣል፤ በእግዚአብሔር ላይ ማትኩር ስንጀምር ደግሞ ለሌሎች እንደመስተዋት እንሆናለን። አንድ ሰው የጌታን ክብር ትኩር ብሎ የሚመለከት እንደሆነ በቀላሉ እናውቃለን፤ ምክንያቱም ሕይወቱ የሚያንጸባርቀውን የእግዚአብሔርን ባሕርይ ውስጣዊ መንፈሳችን ስለሚረዳ ነው። የሕይወታችንን መስተዋት ምንም ነገር እንዳያቆሽሸው ወይም እንዳያደበዝዘው መጠንቀቅ አለብን። አንዳንድ ጊዜ ያንን መስተዋት የሚያቆሽሸውና ጥቁር ምልክት የሚጥልበት እኛ መልካም ብለን የያዝነው ነገር ሊሆን ይችላል፤ አዎን፤ በእኛ ግምት መልካም የሆነ ነገር እግዚአብሔር ዘንድ ግን መልካም ሳይሆን ይችላል።

እኛ ማድረግ ያለብን ትልቁ ነገር ሕይወታችንን በእግዚአብሔር ፊት ግልጽ ማድረግና ማራቆት ነው። ሥራችን፣ ልብሳችንና ሌሎች ነገሮቻችን ሽፋን እንዲሆኑ አንፍቀድላቸው። የሕይወት ሩጫ፣ ውጣ ውረድና የሥራ ብዛት በእግዚአብሔር ላይ እንዳናተኩር ጭጋ ሊሆኑብን ይችላሉ። በየጊዜው ወደ መንፈሳዊነት እንለወጥ፤ በየጊዜው ሕይወታችንን በእርሱ ፊት ግልጽ እናድርግ፤ እናራቁት። ነገሮች ቢፈራረቁም፣ ሰዎች የፈለጉትን ያህል ቢነቅፉንና ቢተቹንም፣ «በእግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር» የተሰወረ ሕይወታችንን ምንም ነገር እንዲያጨልመው አንፍቀድ (ቂላ. 3፣3)። ማንኛውም ጥድፈያና ሁካታ ከእርሱ ጋር ያለንን ግንኙነት እንዳያሰናክልብን ጥንቃቄ እናድርግ። የክርስትና ሕይወት ትልቁ ችግር «በመጋረጃ በማይከደን ፊት የጌታን ክብር» እያንጸባረቁ መኖር ነው።

አሸናፊው የእግዚአብሔር ዓላማ

«...ስለንተም በምታደበት ነገር ልሸምህ ታዳቸህህበኩና» (ዮሐዋ. 26፣16)

በደማስቆ መንገድ ጳውሎስ የተቀበለው ራዕይ ግልጽና ጥርት ያለ መመሪያ የሚሰጥ እንጂ ጊዜን ጠብቆ የሚደበዝዝ ስሜታዊ ልምምድ አልነበረም። ስለዚህ ራዕይ ጳውሎስ ሲያመለክት «ከሰማይ የታየኝን ራዕይ እንቢ አላልሁም» ይላል (ዮሐዋ. 26፣19)። በሌላ አነጋገር ጌታ ለጳውሎስ «ከእንግዲህ ወዲህ ሕይወትህ በእኔ ኃይል ሥር ይሆናል፤ ለእኔ ኃይል ይገዛል፤ ከአሁን በኋላ የእኔ ካልሆነ በቀር የራስህ ዓላማም ሆነ ግብ የለህም» ነው ያለው። እኛን በተመለከተም ጌታ «እኔ መረጥኋችሁ እንጂ እናንተ አልመረጣችሁኝም» ብሎናል (ዮሐ. 15፣16)።

ዳግም ከተወለድን በኋላ በመንፈሳዊ ሕይወት ጉዞ ስንቀጥል ምን እንድናደርግ እንደሚፈልግ ከኢየሱስ ራዕይ እንቀበላለን። ስለዚህ ከሰማይ ለታየን ራዕይ እንቢ እንዳንል ወይም በፍጹም አልደርስበትም ብለን እንዳንጠራጠር ጥንቃቄ ማድረግ አለብን። እግዚአብሔር ዓለምን ሁሉ እንደዋጀ በአእምሮ መረዳት ብቻ በቂ አይደለም፤ መንፈስ ቅዱስ የኢየሱስን ሥራ በሕይወታችን እውን ሊያደርገው እንደሚችል ማወቁም ቢሆን በቂ አይደለም። ከእርሱ ጋር ግላዊ በሆነ ግንኙነት መመሥረት ይኖርብናል። በመጀመሪያ ደረጃ ለጳውሎስ የተሰጠው የሚሰብከው መልእክት ወይም ትምህርት አልነበረም። በቅድሚያ ግልጽና ሁለንተናውን የሚገዛ ግንኙነት ከኢየሱስ ጋር ከሚያደርግበት ደረጃ ላይ መምጣት ነበረበት። እርግጥ ነው ከሐዋርያት ሥራ 26፣16 እንደምንመለከተው «አገልጋይና ምስክር ትሆን ዘንድ ልሸምህ ታይቼልሃለሁ» ብሎታል። ይሁን እንጂ ይህ ከመሆኑ በፊት በግሉ ከክርስቶስ ጋር ኅብረትና ግንኙነት ካላደረገ በቀር ምንም ሊሆን የሚችል ነገር አልነበረም። የጳውሎስ ታማኝነት ለዓላማ ሳይሆን ለክርስቶስ ነበር። ከእንግዲህ ወዲህ በፍጹም የኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ከእንግዲህ ወዲህ የሚያየው ምንም ነገር አይኖርም፤ ለምንም ነገርም አይኖርም። «በመካከላችሁ ሳለሁ ከኢየሱስ ክርስቶስ በቀር እርሱም እንደ ተሰቀለ ሌላ ነገር እንዳላውቅ ቆርጬ ነበርና» (1 ቆሮ. 2፣2)።

ለእግዚአብሔር ስፍራ እንተውለት

«ለእግዚአብሔር ...በወደደ ጊዜ ...» (ገላ. 1፣15)

በእግዚአብሔር እንደ መሆናችን መጠን በሕይወታችን እግዚአብሔር እንደ ወደደ እንዲሠራ መፍቀድ ይኖርብናል። እቅድ እናወጣለን፤ እንደዚህ ወይም እንደዚያ ይሆናል በማለት ነገሮችን ለመወሰን እንሞክራለን፤ በዚህ ሁሉ ውስጥ ግን እግዚአብሔር እንደ ወደደ እንዲሠራ ስፍራን መተው አለብን። በስብሰባችን ወይም በስብከታችን ከጠበቅነውና ከገመትነው ውጪ እግዚአብሔር ቢገለጥ ግራ እንጋባ ይሆን? ዓይኖቻችንን በእግዚአብሔር ላይ እናድርግ እንጂ በዚህ ወይም በዚያ ሁኔታ ይገለጻል ብለን መጠበቅ የለብንም። ለእግዚአብሔር ስፍራን መተው ማለት እርሱ እንደሚገለጥ መጠበቅ እንጂ እኛ በጠበቅነው ወይም በገመትነው መንገድ ይገለጻል ማለት አይደለም። ምንም ያህል እግዚአብሔርን የምናውቅ ብንሆንም፤ ማሰብ ያለብን ትልቁ ነገር እርሱ በወደደው ቅጽበት በሕይወታችን ወይም በነገራችን ጣልቃ የሚገባ መሆኑን ነው። ብዙ ጊዜ ግን ይህን እናስተውልም፤ እግዚአብሔር ደግሞ በራሱ መንገድ እንጂ በእኛ መንገድ አይሠራም «በወደደ ጊዜ...» በድንገት በሕይወታችን ይገለጻል።

በማንኛውም ጊዜና ሰዓት እግዚአብሔር በሕይወታችን እንዲገለጥ ምንጊዜም ቢሆን ከእርሱ ጋር የጠበቀ ኅብረትና ግንኙነት ሊኖረን ይገባል። ዘወትር በመጠባበቅ እንኑር፤ ይሁን እንጂ በፈቀደው ሁኔታ ወደ ነገራችን እንዲመጣ ለእግዚአብሔር ስፍራ እንተውለት።

ልብ ብሎ መመልከትና መቀደስ

«እነዚህን ብሔር ግን ዛሬ ያሰውን ነገም ወደ እርሱን የሚጠሰውን የሚዳን ሣር እንዲህ የሚያስብው ከሆነ ...እናንተንም ይወቁን እንዴት?» (ማቴ. 6፣30)

እኛ ራሳችን ትሑታን ስላልሆንን በጣም ቀላል የሆነ የኢየሱስ ንግግር ግራ ያጋባናል። ይበልጥ እርሱን መረዳት እንችል ዘንድ እንዴት የኢየሱስ ትሕትና ሊኖረን ይችላል? የኢየሱስ ትሕትና ሊኖረን የሚችለው መንፈሱን ስንቀበል፣ እርሱን መረዳት ስንችልና በእርሱ ስንታመን፣ በቃሉ ለሚገልጽልን እውነት ስንታዘዝ፣ በሚያስደንቅ ሁኔታ በሕይወታችን ትሕትና ይኖራል። «እግዚአብሔር... የሚዳን ሣር እንዲህ የሚያለብሰው ከሆነ... እናንተንም ይልቁን እንዴት?» የሚለው ትምህርቱን በሚገባ እንድናስተውል ይፈልጋል። ከእግዚአብሔር ጋር የጠበቀ ኅብረትና ግንኙነት የማይኖረን ከኢየሱስ ክርስቶስ የበለጠ የምናውቅ ስለሚመስለን ነው። የሰማዩ አባታችንን ማንነት በመዘንጋት «የዚህ ዓለም አሳብ» ሕይወታችንን እንዲገዛ ፈቅደንለታል (ማቴ. 13፣22)።

«የሰማይ ወፎችን ተመልከቱ...» (6፣26)። የእነርሱ ድርሻ እግዚአብሔር በውስጣቸው ላኖረው ደመነፍስ መታዘዝ ብቻ ነው፤ እርሱ ደግሞ ይመግባቸዋል። ኢየሱስ እንደሚያስተምረን ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ቢኖረን፣ በውስጣችን ላኖረው መንፈስም ብንታዘዝ እኛንም እንዲሁ ይጠነቀቅልናል።

«የምድረ በዳ አበቦችን ልብ አድርጋችሁ ተመልከቱ» (6፣28)። እግዚአብሔር በተከላቸው ቦታ ያድጋሉ። ብዙዎቻችን ግን እግዚአብሔር በተከለን ቦታ ማደግ እንፈልግም፤ ስለዚህም ሥር አንሰድድም። በውስጣችን ላኖረው የእግዚአብሔር ሕይወት ብንታዘዝ፣ የሰማዩ አባታችን ለነገሮቻችን ሁሉ እንደሚጠነቀቅልን ኢየሱስ ተናግሮአል። ኢየሱስ ክርስቶስ እየዋሸን ይሆን? እርሱ ቃል የገባልንን «የበለጠ» ነገር በሕይወታችን እየተለማመድን ነው? እየተለማመድን ካልሆነ ዋናው ምክንያት እግዚአብሔር ለሰጠን ሕይወት አለመታዘዛችን ነው ወይም ደግሞ ግራ የሚያጋባ አሳብና ጭንቀት አእምሮአችንን ስለሞላው ነው። ትልቁ ትኩረታችን ማገልገል መሆን ሲገባው አስፈላጊ ያልሆነ ጥያቄና ልመና በማቅረብ ጊዜያችንን የምናባከን ስንቶቻችን እንሆን? መቀደስ ማለት እግዚአብሔር እንድናደርገው ከወሰነልን ነገር በቀር ከማንኛውም ነገር ያለማቋረጥ መለየት ማለት ነው። ይህ ደግሞ አንዴ ወይም ሁለቱ የምናደርገው ነገር ሳይሆን የዕድሜ ልክ ሃደት ነው። ራሷን ከማያስፈልጉ ነገሮች በመለየት ለሕይወቴ ለሚያስፈልገኝ ሁሉ ዓይኖቼን በእግዚአብሔር ላይ ብቻ አድርጌ ይሆን?

ልብ ብሎ መመልከትና ማሰብ

«ሰለሕወታችሁ ስትጨነቁ...» (ማቴ. 6፣25)

ተደጋግሞ መነገር ያለበት ማስጠንቀቂያ ቢኖር «የዚህ ዓለም አሳብና የባለጠግነት መታለል» በውስጣችን ያለውን የእግዚአብሔር ሕይወት ፍሬ እንዳያፈራ ያንቃል የሚለው ነው (ማቴ. 13፣22)። አንዴ ወይም ሁለቱ ብናሸንፈውም ይህ ችግር በተደጋጋሚ ይወርረናል። በዋነኛነት ደረጃ ችግራችን ልብስና መብል ባይሆንም፤ ምናልባት ገንዘብን፤ ባዶነትን ወይም እንዳንድ አስቸጋሪ ሁኔታዎችን የሚመለከት ሊሆን ይችላል። ምናልባት ችግሩ የሚጀምረው በባላም ትንሽ በምንለው መንገድ ሊሆን ይችላል፤ ውሎ አድሮ ግን እግዚአብሔር መንፈስ ዓላማ ካላነሣበት በቀር እንደ ትልቅ ጅረት ይሆናል።

«ሰለሕወታችሁ አትጨነቁ...» ጌታ ስለአንድ ነገር ብቻ እንድናስብ ነው የሚነግረን፤ ይኸውም - ከእርሱ ጋር ስላለን ግንኙነት ነው። ተራ ሰብዓዊ ግንዛቤያችን «ይህ በፍጹም የማይመስል ነው፤ ስለኑሮዬ ማሰብ አለብኝ፤ ምን እንደምበላና ምን እንድምጠጣ እኔ ካላሰብሁ ማን ያስብልኛል?» በማለት ያምዋል። ኢየሱስ ግን ስለእነዚህ ነገሮች አትጨነቁ ይለናል። ስለእነዚህ ነገሮች አትጨነቁ የሚለን ምናልባት ችግራችንን ባይረዳ ይሆናል የሚል አስተሳሰብ እንዳይዛን እንጠንቀቅ። ኢየሱስ ክርስቶስ ስላለንበት ሁኔታ ከእኛ የተሻለ ያውቃል። የሕይወታችን ግብና ዓላማ እስኪሆኑ ድረስ ስለእነዚህ ነገሮች ማሰብ እንደሌለብን የሚነግረንም ያለምክንያት አይደለም። በሕይወታችን አሳሳቢ ነገር ሲገባሙን ከእግዚአብሔር ጋር ባለን ግንኙነት ቅድሚያ ስለ መስጠታችን እርግጠኛ እንሁን።

«ለነገ ክፋቱ ይበቃዋል» (6፣34)። ዛሬ የሚያስፈራራህና የሚያስጨንቅህ ችግር ምንድንነው? «ስለዛሬ ወር ወይም ስለሚመጣው ክረምት ምን እቅድ አውጥተሃል?» በማለት ሕይወትህን የሚያውከው ነገር ምንድንነው? ኢየሱስ ስለእነዚህ ነገሮች እንዳናስብ ይነግረናል። ልብ ብለህ ተመልከት፤ ረጋ ብለህ አስብ። አእምሮህን የሰማዩ አባትህ ባዘጋጀው «የበለጠ» ነገር ላይ አድርግ (6፣30)።

ሰው እንዴት ኢየሱስን ያሳድዳል!

«... ሳውዲ፣ ሳውዲ፡ ስስምን ታላዶዳኝህ?» (የሐዋ. 26፣14)

በእግዚአብሔር መኖርን በተመለከተ ምናልባት የራሱን መንገድ እየተከተለህ ይሆን? «በመንፈስ ቅዱስና በእሳት» እስክንጠመቅ ድረስ ከዚህ ወጥመድ ነፃ አንሆንም (ማቴ. 3፣11)። ግትርነትና የራስን ፈቃድ መከተል ኢየሱስን ያሳዝናል። ምናልባት ግትርነትህና ራስ ወዳድነትህ ማንንም አያሳዝን ይሆናል፤ የእርሱን መንፈስ ግን ያቁሳል። ለራሳችን መብትና ነፃነት በተከራከርን መጠን እርሱን እያሳደድን ነው። የራሳችንን ክብር በፈላለግን ቁጥር መንፈሱን እያሳዘንን ነው። በመጨረሻም ኢየሱስን እያሳደድን መሆናችንን ስንረዳ በጣም እናዝናለን፤ ልባችንም ይሰበራል።

ይህን ቃል ለእናንተ ሳስተላልፍ ልቤን ሰንጥቆ እያለፈ ነው ወይስ ሕይወቴ ከማስተምረው ትምህርት ጋር ይቃረናል? ምናልባት ስለትድስና እያስተማርሁ ይሆናል፤ ሕይወቴ ግን ዋነኛ የክርስቶስ አሳዳድ የሆነውን የሰይጣንን መንፈስ የሚያንጸባርቅ ሊሆን ይችላል። የኢየሱስ መንፈስ ግን አንድ ነገርን ብቻ ያስገነዝበናል፤ ይኸውም ከአባቱ ከእግዚአብሔር ጋር አንድ መሆንን ነው። ኢየሱስ «ቀንበሬን በላያችሁ ተሸከሙ፤ ከእኔም ተማሩ፤ እኔ የዋህ በልቤም ትሑት ነኝና ለነፍሳችሁ ዕረፍት ታገኛላችሁ» ይለናል (ማቴ. 11፣29)። የማደርገው ነገር ሁሉ መንፈሳዊ ብዬ ከያዝኩት ዓላማ ጋር ሳይሆን ከእርሱ ጋር ካለኝ አንድነት ጋር የሚጣጣም መሆን አለበት። ይህም ማለት ምንም እንኳን ሌሎች የበለጡኝ ቢመስለኝም፤ ሌሎች ቢንቁኝና ችላ ቢሉኝም፤ ለክርስቶስ ስል ሁኔታዎችን ሁሉ የምቀበል ከሆነ ክርስቶስን ከአሳዳጆች አታደጋለሁ ማለት ነው።

ሰው እንዴት አያውቅም!

«ጌታ ሆይ! ማን ነህ?...» (ዮሐዋ. 26፤15)

«በእግዚአብሔር በጽኑ እጅ እንዲህ ተናገረኝ...» (ኢሳ. 8፤11)። ጌታ ሲናገር ምንም ማምለጫ መንገድ አይኖረንም። ቃሉ ወደ እኔ የሚመጣው ሥልጣኑን መሠረት በማድረግና ማስተዋላችንንም ወደ ራሱ በመማረክ ነው። በቅርቡ የእግዚአብሔርን ድምፅ ስምተህ ይሆን? ከሆነ ምን ያህል የማያወላውልና ጥልቅ ልብህ ላይ ያነጣጠረ እንደነበር አትዘነጋውም። እግዚአብሔር የሚናገረው በሚገባህ ቋንቋ ነው፤ የሚናገርህም በጆሮህ በሚሰማ ድምፅ ሳይሆን በሁኔታዎች አማካይነት ሊሆን ይችላል።

በመጀመሪያ ደረጃ እግዚአብሔር በራሳችን አቋምና እምነት መደገፋችንን ያስወግዳል። አንዳንድ ጊዜ «ምን ማድረግ እንዳለብኝ በሚገባ አውቃለሁ» እንላለን፤ እግዚአብሔር ሲናገረን ግን ምን ያህል አላዋቂዎችና ማስተዋል የጉደለን እንደሆንን ግልጽ ይሆንልናል። ስለእግዚአብሔር ምንም አለማውቃችን የሚገለጠው እርሱን እናገለግልበታለን በምንለው መንገድ ነው። የእርሱ ባልሆነ መንፈስ ኢየሱስን እናገለግላለን፤ በዚህም እርሱን እናሳዝናለን፤ እንጉዳለን። በሕይወታችን እንዲኖረው የሚጠይቀንን የበላይነት በሰይጣን መንፈስ እንጋፋለን፤ ቃላቶችን ትክክል ይመስላሉ፤ የሚመነጩት ግን ከጠላት መንፈስ ነው። በአንድ ወቅት ጌታ ራሱ «ምን ዓይነት መንፈስ እንደሆነላችሁ አታውቁም» በማለት ደቀመዛሙርቱን ገስጾአቸዋል (ሉቃ. 9፤55)። በአማኞች አማካይነት የሚገለጠው የኢየሱስ መንፈስ ግን ከ1 ቆሮንቶስ 13 የምንመለከተው ነው።

በራሴ መንገድና ውሳኔ ጌታን ለማገልገል በማድረግው ሙከራ እርሱን እያሳደድሁ ይሆን? ግዴታዬን የተወጣሁ እየመለሰኝ እርሱን የማሳዝን ከሆነ ይህ መንገድ በፍጹም የጌታ አለመሆኑን እርግጠኛ መሆን አለብኝ። መንገዴ ራሴን ደስ የማለኝት መንገድ እንጂ ከየዋህና ጸጥተኛ መንፈስ የመነጨ አይደለም ማለት ነው። የጌታ መንፈስ «አምላኬ ሆይ! ፈቃድህን ለማድረግ ወደድሁ» የሚያሰኝ መንፈስ ነው (መዝ. 40፤8)።

የመታዘዝ ወይም ያለመታዘዝ ምርጫ

«ሳሙኤልም ራዕዩን በዔሊ መንገር ፈራ ...» (1 ሳሙ. 3፡15)

በእግዚአብሔር የሚናገረን እኛ በመበቅነው ደስ በሚያሰኝ ሁኔታ ስላልሆነ በቀላሉ እንሳሳታለን። ስለዚህም ቆም እንልና «በዚህ ውስጥ እግዚአብሔር እየተናገረኝ ይሆን እንዴ?» በማለት እናመነታለን። ኢሳይያስ «እግዚአብሔር በጽኑ እጅ» ማለትም ሁኔታዎች ባሳደሩበት ጫና አማካይነት እንደተናገረው ያመለክታል (ኢሳ. 8፡11)። እግዚአብሔር በጽኑ ሁኔታ ካልተናገረን በቀር ምንም ነገር ወደ ሕይወታችን ዘልቆ አይገባም። ታዲያ በመንቀሳቀስ ላይ ያለውን የእግዚአብሔርን እጅ አስተውለናል ወይስ የሁኔታዎችን ውጣ ውረድ ብቻ ነው የምንመለከተው?

«ባርያህ ይሰማልና ጌታ ሆይ፤ ተናገር» የማለት ልምድን እናዳብር፤ በዚያን ጊዜ ሕይወታችን ጣዕምና ለዛ ይኖረዋል (1 ሳሙ. 3፡9)። የሁኔታዎች ጫና ዓላማ እኔን መገሰጽና ማስተካከል ብቻ አይደለም፤ ዓላማው «ባርያህ ይሰማልና ጌታ ሆይ፤ ተናገር» ማለት ወደምችልበት ደረጃ ማድረስ ነው። እስቲ እግዚአብሔር መቼ እንደተናገረህ ለማሰብ ሞክር፤ ምን እንደተናገረህ ታስታውሳለህ? የተናገረህ በሉቃስ 11፡13 ባለው ቃል ነበር ወይስ 1 ተሰሎንቄ 5፡23 ላይ ባለው ቃል? የመስማት ልምድን ስናዳብር ጆሮዎቻችን ንቁ ይሆናሉ፤ በዚያን ጊዜ እንደ ኢየሱስ ሁልጊዜ የእግዚአብሔርን ድምፅ መስማት እንችላለን።

እግዚአብሔር ያሳየኝን ሁሉ እንደ ካህኑ «ዔሊ» ለሆነብኝ ነገር መናገር አለብኝን? መታዘዝ አለመታዘዝ የሚፈተነው እዚህ ላይ ነው። ካህኑ «ዔሊ» እኛ የምናውቃቸውን መልካም ሰዎች ሁሉ ይወክላል። እርሱ የሰማውን «ለዔሊ» እንዲነግረው እግዚአብሔር ለሳሙኤል አልነገረውም፤ ያንን እርሱ ራሱ መወሰን ነበረበት። እግዚአብሔር የሰጠን መልእክት «ዔሊን» የሚጉዳ ሊሆን ይችላል፤ ይሁን እንጂ ዔሊ ላይ ጉዳት እንዳይደርስ ጥብቅና መቆማችን በእኛና በእግዚአብሔር መካከል ትልቅ ገደብ ይፈጥራል። አንድ ሰው እንደ ቀኝ እጁ ወይም እንደ ዓይኑ ብሌን የሚመለከተው ነገር እንዳይጉዳበት ስንከላከል ራሳችንን ችግር ላይ እንጥላለን (ማቴ. 5፡29-30)።

እግዚአብሔር በግልህ እንድትወስን በሚጠይቅህ ነገር የማንንም ምክር መጠየቅ አይኖርብህም። የሌሎችን ምክር ከጠየቅህ የእግዚአብሔር ፈቃድ ያልሆነ ውሳኔ ልታደርግ ትችላለህ። «ከሥጋና ከደም ጋር አልተማከርኩም» (ገላ. 1፡16)።

የእግዚአብሔር ጥሪ

«በማጥመቅ ክርስቶስ ስባከኝምና ወንጌሴን ዕብዝክ ስንጂ ...» (1 ቆሮ. 1፣17)

የእግዚአብሔር ጥሪ ወንጌልን መስበክ እንደሆነ ነው ጳውሎስ እዚህ ላይ የሚናገረው። «ወንጌል» ማለትም የክርስቶስ ቤዛነት ሥራ ሐቅ ሲል ምን ማለቱ እንደሆነ ግን ማስተዋል ይኖርብናል። አንዳንዶቻችን የሰብከታችን ግብ ቅድስና እንደሆነ እናስባለን። ጳውሎስ ስለግል ልምምዱ የሚናገረው ለዋናው ጉዳይ ገለጻ ወይም ምሳሌ እንዲሆነው እንጂ ልምምዱ በራሱ ፍጻሜ ወይም ግብ እንደሆነ አልነበረም። ደኅንነትን ወይም ቅድስናን እንድንሰብክ አልታዘዝንም፤ የታዘዝነው ኢየሱስ ክርስቶስን ከፍ ከፍ እንድናደርግ ነው (ዮሐ. 12፣32)። ኢየሱስ የቤዛነቱን መከራ የተቀበለው እኔን ቅዱስ ለማድረግ ነው ብሎ ማሰቡ አግባብ አይሆንም። ኢየሱስ ክርስቶስ የቤዛነቱን መከራ የተቀበለው መላውን ዓለም ለመዋጀትና በእግዚአብሔር ፊት ወደ ቀድሞው ቦታው ለመመለስ ነበር። የቤዛነቱን ሥራ የምንለማመደው ኃይሉ እውነት እንደሆነ ለማሳየት ነው፤ ይሁን እንጂ ልምምዱ ውጤቱ እንጂ በራሱ የቤዛነቱ ሥራ ግብ አይደለም። እግዚአብሔር እንደ እኛ ሰብዓዊ ፍጡር ቢሆን ኖሮ ስለ ደኅንነታችንና ስለ መቀደሳችን ያለማቋረጥ የምናደርገው ጸሎት ምንኛ ባታከተው ነበር። ለራሳችን ስለምንፈልጋቸውና ልንላቀቀው ስለምንፈልገው ነገር ከጥዋት እስከ ማታ እግዚአብሔርን እንነክንዘዋለን። የወንጌል መሠረታዊ እውነት ሕይወታችንን ቢነካን ግን፣ ጥቃቅን ስለሆኑ የግል ጉዳዮቻችን እግዚአብሔርን መነዝነዛችንን እናቆም ነበር። የጳውሎስ ናፍቆትና ፍላጎት የእግዚአብሔርን ወንጌል ማወጅ ነበር። መከራ፣ ሥቃይና ችግር የደረሰበት በአንድ ምክንያት ብቻ ነበር፤ ይኸውም፡- ወንጌልን መስበክ ነበር። ሆኖም እነዚህ ነገሮች ጳውሎስን አላናወጡትም እንዲያውም ወንጌል ስብከቱ እንዲጸና አድርገውታል።

የጥሪው አስገዳጅነት

«ወንጌልን ባሰብክ ወዋሰኝ ...» (1 ቅፂ. 9፣16)

የእግዚአብሔርን ጥሪ አልሰማም ከማለት መጠንቀቅ አለብን። እያንዳንዱ ደኅንነትን ያገኘ ሰው ስለመጻኑ እንዲመስክር ተጠርቶአል። ይሁን እንጂ ይህ ወንጌልን ስንሰብክ እንደምሳሌ የምንጠቀምበት እንጂ በራሱ ወንጌልን ለመስበክ መጠራት ማለት አይደለም። ከዚህ ጥቅስ የምንመለከተውም ወንጌልን እንዲሰብክ ጳውሎስ የተቀበለው ጥሪ በሕይወቱ ስለነበረው የማስገደድ ኃይል ሲናገር ነው። ይህ ወንጌልን የመስበክ ጥሪ ደኅንነትን ለማግኘት ሰዎች ወደ እግዚአብሔር እንዲመጡ ከቀረበው ጥሪ ጋር አንድ እንደሆነ ማሰብ የለብንም። በመሠረቱ ደኅንነት የመቀበልን ያህል ቀላል ነገር የለም፤ ምክንያቱም ደኅንነት ሙሉ በሙሉ የእግዚአብሔር ሉዓላዊ ሥራ ነው። «ወደ እኔ ተመልከቱ ትድኑማላችሁ...» (ኢሳ. 45፣22)። ደቀ መዝሙር ለመሆንና ደኅንነትን ለመቀበል ግን እንድናደርግ የታዘዘው የተለየ ነገር ነው። በክርስቶስ መስቀል አማካይነት ሁላችንም ደኅንነትን እንቀበላለን። ደቀ መዝሙርነት ግን ፈቃደኛ ለሆኑ ሰዎች ነው። «ማንም ቢወድ ...» ነው ኢየሱስ ያለው (ሉቃ. 14፣26)።

ጳውሎስ የሚናገረው የኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋይ ስለመሆን ነው፤ አገልጋይ ደግሞ ወዴት መሄድ ወይም ምን ማድረግ እንደሚፈልግ ፈቃደኛነቱ አይጠየቅም። እግዚአብሔር በፈቀደውና በመረጠው መንገድ ሊጠቀምብን ሙሉ መብት አለው። «ለወንጌል መለየት» ማለት ወንጌልን ለመስበክ የእግዚአብሔርን ጥሪ መስማት መቻል ማለት ነው (ሮሜ 1፣1)። አንድ ሰው የእግዚአብሔርን ጥሪ ሲሰማ ስለሰሙ መከራ ለመቀበል ዝግጁ ይሆናል። ቀድሞ የነበረው ፍላጎት፣ ምኞትና አመለካከት ጨርሶ ይወገዳል። ትኩረቱና ዓላማው ሁሉ አንድ ነገር ብቻ ይሆናል። ይኸውም «ለወንጌል መለየት» ነው። ጥሪ ከደረሰው በኋላ በራሱ መንገድ መጓዝ ለሚፈልግ ሰው ወደላት። የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ቤቶችና ኩሌጆች መኖር የሚያመለክተን ነገር ቢኖር ወንጌልን ለመስበክ ፍላጎት ያላቸው ሰዎች መኖራቸውን ነው። የእግዚአብሔር ጥሪ ከደረሰህ በኋላ እምቢ እንዳትል ጥንቃቄ ማድረግ አለብህ።

የዓለም ጉድፍ መሆን

«... የዓለም ጥሬ ገዢ የሆኑ ጉድፍ ሆነናል ...» (1 ቅፂ. 4፣13)

ከላይ የተመለከትናቸው የማጋነን ቃላት አይደሉም፡፡ እውነትነታቸው ራሳችንን የወንጌል አገልጋዮች በማለት በምንጠራው በእኛ ሕይወት የማይታየው ግን ጳውሎስ ትክክለኛ ትርጉማቸውን ባለመረዳቱ ሳይሆን ለክብራችንና ለእኛነታችን በጣም ከመጠንቀቃችን የተነሣ «የዓለም ጉድፍ» ለመሆን ስለማንፈልግ ነው፡፡ እርሱ «... በሥጋዬ በክርስቶስ መከራ የጉደለውን እፈጽማለሁ» ያለው ስለቅድስና ሳይሆን «ለእግዚአብሔር ወንጌል» ስለመለየት ሲናገር ነው (ሮሜ 1፣1)፡፡

«ወዳጆች ሆይ፤ በእናንተ መካከል እንደእሳት ሊፈትናችሁ ስለሚሆነው መከራ ድንቅ ነገር እንደመጣባችሁ አትደነቁ» (1 ጴጥ. 4፣12)፡፡ በሕይወታችን የሚገጥሙን ችግሮች ድንቅ ወይም እንግዳ ነገሮች እንደሆኑ የምናስበው ፈሪዎችና ለምን ተነካገን ባዮች ስለሆንን ነው፡፡ ስለራሳችን ምኞትና ፍላጎት መሳካት በጣም ጠንቃቄች ነን፡ ምንም ዓይነት ችግር እንዳይደርስብንም እንፈልጋለን፡፡ «በምንም ዓይነት ለዚህ ሁኔታ እጄን መስጠት የለብኝም፤ ጉንበስ ብዬ ማሳለፍም የለብኝም» የምንለውም ከዚህ የተነሣ ነው፡፡ «ለወንጌል መስፋፋት አስተዋጽዖ እስካደረገ ድረስ «የዓለም ጥሬ ገዢ የዓለም ጉድፍ» ብባል እንኳ ግድ የለኝም የምንል ከሆነ ግን እግዚአብሔር ለወንጌል እንደተለዩ ሰዎች ይቈጥረናል፡፡ እውነተኛ የኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋይ ለወንጌል ሕይወቱን እንኳ መሥዋዕት አድርጎ ለማቅረብ ፈቃደኛ ነው፡፡ በግብረ ገብነት የሚመራ ሰው ንቀት፤ ዓመፅና እምነት ማጉደል ሲደርስበት የአጻፋ ምላሽ ይሰጣል፡፡ በበደለኞችም ላይ ልቡን ይዘጋል፡፡ የክርስቶስ ቤዛነት ሥራ አስደናቂው እውነታ ግን እጅግ በጣም ዓመፀኛ በሆነ ሰው እንኳ በፍጹም አይሸነፍም፡፡ ጳውሎስ እንደሚነግረን እግዚአብሔር ለወንጌል የለየው «ልጁን በእርሱ ሁኔታ» ለመግለጽ እንጂ እርሱን መልካም ሰው ለማድረግ አልነበረም (ገላ. 1፣16)፡፡

ግድ የሚለው የኃይሉ ግርማ

«የክርስቶስ ፍቅር ገደ ይሰና። ...» (2 ቆፎ. 5፣14)

የክርስቶስ ፍቅር እንደገዛው፤ እንዳሸነፈውና ከእርሱ ይልቅ ብርቱ እንደሆነበት ጳውሎስ ይናገራል። በእግዚአብሔር ፍቅር መሸነፍ ወይም መረታት ምን ማለት እንደሆነ በሚገባ የተረዳን በጣም ጥቂቶች ነን። በራሳችን ልምምድና ስሜት ብቻ የመመራት አዝማሚያ እናሳያለን። ከምንም ነገር ይልቅ ጳውሎስን የሚያሸንፈውና ግድ የሚለው ነገር ቢኖር የእግዚአብሔር ፍቅር ብቻ ነው። «የክርስቶስ ፍቅር ግድ ይለኛል» የሚለውን ቃል በአንድ ሰው ሕይወት በተግባር ከተመለከታችሁ ከማንም ይልቅ እውነተኛ መሆኑን ማረጋገጥ ትችላላችሁ። የእግዚአብሔር መንፈስ ያለምንም እንቅፋትና መከልከል በዚያ ሰው ሕይወት እየሠራ ነው ማለት ነው።

ዳግም ስንወለድ የምንሰጠው ምስክርነት ሙሉ በሙሉ እግዚአብሔር ባፈርገልን ነገር ላይ ብቻ የተመሠረተ ነው፤ መሆን ያለበትም ነው። ይሁን እንጂ «መንፈስ ቅዱስ በእናንተ ላይ በወረደ ጊዜ ኃይልን ትቀበላላችሁ...» በሚለው የተስፋ ቃል መሠረት አዲስ ልምምድ ውስጥ ስንገባ ግን ሁኔታው ሁሉ የተለየ መልክ ይኖረዋል (የሐዋ. 1፣8)። ኢየሱስ «ምስክሮቼ ትሆናላችሁ...» ቢል ምን ማለቱ እንደሆነ በትክክል የምንገነዘበውም በዚያን ጊዜ ብቻ ነው። ምንም እንኳ ኢየሱስ በሕይወታችን ስላደረገው ነገር መመስከር ተገቢና ትክክል ቢሆንም ከዚህ በኋላ ግን የምንመሰክረው ኢየሱስ በሕይወታችን ባደረገው ነገር ብቻ አይወሰንም። የእርሱ የራሱ ምስክሮችም እንሆናለን። ምስጋና ቢሆን ወይም ነቀፋ፤ ስደት ቢሆን ወይም ሽልማት በእኛ ላይ የሚደርስ ነገር ሁሉ በእርሱ ላይ እንደደረሰ እንረዳለን። የእርሱ ኃይል ግርማ ግድ ካላለው በቀር ኢየሱስ ክርስቶስን በተመለከተ ማንም እንዲህ ያለ አቋም አይኖረውም። መሆን ያለበት እንዲህ ቢሆንም እኛ ክርስቲያን አገልጋዮች ግን ይህን እውነት በሚገባ የተረዳን አይመስልም። ጳውሎስ የእግዚአብሔር ፍቅር ግድ እንዳለው ይናገራል፤ መሆን የነበረበትን የሆነውም ከዚህ የተነሳ ነበር። ሰዎች እንደባለ አእምሮም እንደ እብድም ሊገምቱት ይችላሉ፤ እርሱ ግን ግድ አልነበረውም። ጳውሎስ የሚኖረው ለአንድ ነገር ብቻ ነበር። ይኸውም - ለእግዚአብሔር ፍቅር ለሰዎች መናገርና ከሚመጣውም ፍርድ እንዲያመልጡ ማስጠንቀቅ ነው። በሕይወትህ ፍሬ ማፍራት የምትችለው ሙሉ በሙሉ ለክርስቶስ ፍቅር ራስህን ስታስገዛ ነው። በዚያን ጊዜ የእግዚአብሔር ቅድስናና ኃይል አሻራ በሕይወትህ ይታያል፤ ክብሩም ለእርሱ ብቻ ይሆናል።

ሕይወትህ መስዋዕት ሆኖ እንዲፈሰስ ዝገጁ ነህ?

«ነገር ግን በእምነታችሁ መስዋዕትና ስጋግሱት ተጨምረው ሕይወት ስንኳ ቢፈስ ደስ ብሎኛል፤ ከሁላችሁም ጋር ሕዝብ ደስ ብሎኛል» (ፌዕጹ. 2፣17)

በሌላው ክርስቲያን ወንድም አገልግሎት ራስህን መስዋዕት ለማድረግ ፈቃደኛ ነህ? ለሌላው ክርስቲያን እምነት ራስህን ለማፍሰስ ፈቃደኛ ነህ? ወይስ «በአሁኑ ጊዜ ለማንም ራሴን ማፍሰስ አልፈልግም፤ እንዴት እንደማገለገለውም እግዚአብሔር እንዲነግረኝ አልፈልግም። መስዋዕት የምሆንበትን ስፍራ መምረጥ ካለብኝ እኔ ራሴ ነኝ። እገሌና እገሌ አገልግሎቴን ተመልክተው ደግ አድርገሃል እንዲሉኝ አልፈልጋለሁ» ትላለህ።

ሰዎች እስካከበሩህና እስካደነቁህ ድረስ እግዚአብሔርን ማገልገል አንድ ነገር ነው፤ የሌሎች «እግር መጥረጊያ» እስከመሆን ድረስ ዝቅ ብሎ ማገልገል ደግሞ የተለየ ነገር ነው። ምናልባትም የእግዚአብሔር ዓላማ «መዋረድንም አውቃለሁ» ወደምትልበት ደረጃ አንተን ማድረስ ሊሆን ይችላል (ፌዕጹ. 4፣12)። ታዲያ በዚህ ሁኔታ መስዋዕት ለመሆን ዝግጁ ነህ? ሰዎች ማንነትህንና እነማንን እንኳ እንዳገለገልህ እስከማያውቁ ድረስ ባሕር ውስጥ እንደገባ ጠብታ ለመሆን ዝግጁ ነህ? የራስህ ኃይል ተግባራዊ እስኪያልቅ ድረስ ለመገልገል ሳይሆን ለማገልገል ምን ያህል ተዘጋጅተሃል? አንዳንድ ክርስቲያኖች ለክብራቸው የማይመጥን ስለሚሆንባቸው ዝቅተኛ በሆነ ስፍራ ማገልገልን አይፈልጉም።

ሕይወትህ መስዋዕት ሆኖ እንዲፈሰስ ዝግጁ ነህ?

«ስንደ መጠጥ ቁርባን መስዋዕት ስመፍሰስ ተቃርቢልህ» (2 ጢሞ.

4፣ 6ሐ.ጠ.ት)

ሕይወትህ በመስዋዕትነት እንዲፈሰስ ዝግጁ ነህ? ይህ ደግሞ የሰሜት ጉዳይ ሳይሆን ሙሉ ፈቃደኛነትን የሚጠይቅ ነው። መስዋዕት ሆነህ ለእርሱ ለመፍሰስ ፈቃደኛ መሆንህን ለእግዚአብሔር ንገረው። ከዚያ በኋላ ደግሞ በሚሆነው ሁሉ አንዳች ሳታጉረመርም ውጤቱን ተቀበል። ምናልባትም ማንም ሊረዳህ በማይችል ሁኔታ በሕይወት ውጣ ውረድ እንድታልፍ የእግዚአብሔር ፈቃድ ይሆን ይሆናል። በውጭ በኩል ስትታይ ያው የቀድሞው አንተ ብትሆንም ልዩነቱን የሚያመጣው ፈቃድህ ውስጥ የተከናወነው ለውጥ ነው። ፈቃድህ ውስጥ የተከናወነው ለውጥ በውጫዊ ሁኔታህ ላይ የሚያስከትለው ለውጥ ፍጹም አያስገርምህም። በመጀመሪያ ደረጃ እግዚአብሔር ፈቃድህ ውስጥ መለኮታዊ ሥራውን ካልሠራ ግን በውጤቱ ለራሱ ማዘንና ማጉረምረም ትጀምራለህ።

«እስከ መሠዊያው ቀንዶች ድረስ የበዓሉን መስዋዕት በገመድ እሰፍት» (መዝ. 118፣27)። መሠዊያው ላይ ለመሆንና በእሳት ውስጥ ለማለፍ ዝግጁ ሁን፤ መሠዊያው የሚወክለው መቃጠልን፣ መንጸትን፣ ለአንድ ዓላማ ማለትም ለእግዚአብሔር መለየትን፣ በእግዚአብሔር ላይ ያልተመሠረተ ወይም በእርሱ ላይ ብቻ ያላነጣጠረ ምኞትና ፍላጎትህ ጨርሶ መወገድን ነው። ይሁን እንጂ ይህን የሚያደርገው እግዚአብሔር እንጂ አንተ ራሱ አይደለህም። አንተ ማድረግ ያለብህ የመስዋዕቱን ገመድ እስረህ መሠዊያው ላይ ማድረግ ነው። የመስዋዕቱ እሳት ሲነድ ለራሱ ከማዘንና ከመቆርቆር ተጠንቀቅ። በዚያ እሳት ውስጥ ካለፍህ ደግሞ የሚያውክህና የሚያስቸግርህ ነገር አይኖርም። ምንም እንኳ ውጣ ውረድ ቢኖርም፣ የተለያዩ ችግሮች ቢመጡም እንደከዚህ ቀደሙ በሕይወትህ ላይ ምንም ጫና አይኖራቸውም። በሕይወትህ የምታልፈው በምን ዓይነት እሳት ይሆን?

ሕይወትህ መስዋዕት ሆኖ እንዲፈሰስ ፈቃደኛ መሆንህን ለእግዚአብሔር ንገረው፤ ከገመትከውና ካሰብከው በላይ እግዚአብሔር ራሱን እውን ሲያደርግ ትመለከተዋለህ።

መንፈሳዊ ዝለት

«ስኛ ግን እስራኤልን እንዲሸክም ያሰው እርሱ እንደሆነ ተስፋ አድርገን ነበር፤ ደገሞም ከዚህ ሁሉ ጋር ይህ ከሆነ ዛሬ ሦስተኛው ቀን ነው» (ሱቃ. 24፤21)

በነዚህ ደቀመዛሙርት የተናገሩት ሁሉ ትክክል ነበር፤ የደረሱበት መደምደሚያ ወይም ማጠቃለያ ግን ትክክል አልነበረም። ከአነጋገራቸው እንደምንመለከተው መንፈሳዊ ዝለት ተሰምቶአቸዋል። መንፈሳዊ ዝለት ወይም ገዘን ያለበት ነገር ሁሉ ምንጊዜም ስሕተት ነው። ለሚደርስብኝ ዝለት ወይም ጫና ራሴን እንጂ እግዚአብሔርን ወይም ሌሎችን ተጠያቂ ማድረግ አልችልም። የመንፈሳዊ ኃይል ዝለት ወይም መደበት ከሚከተሉት ሁለት ምክንያቶች በአንዱ ሊከሰት ይችላል፡- የነበረኝን ፍትወት አርክፔአለሁ ወይም ደግሞ ገና አላረካሁም። በሁለቱም መንገድ ውጤቱ ያው መንፈሳዊ መዛል ነው። ፍትወት ማለት አንድን ነገር «አሁኑኑ ማግኘት አለብኝ» ማለት ነው። ምንጊዜም ቢሆን መንፈሳዊ ፍትወት መልስ መስጠት የሚችለውን እግዚአብሔርን ሳይሆን ከእርሱ የሚገኘው መልስ ላይ እንዳተኩር ያደርገኛል። እግዚአብሔር ምን እንዲያደርግ ነው የምጠብቀው ወይም ተስፋ የማደርገው? ይህስ ለመንፈሳዊ ዝለት ወይም እግዚአብሔርን ለማማረር በቂ ምክንያት እንደሆነ እያሰብሁ ነው? እግዚአብሔር አንድን ነገር እንዲሰጠን ወይም እንዲያደርግ የሞትና የሕይወትን ያህል አጥብቀን ስንፈልግ ችግር ላይ ልንወድቅ እንችላለን። የጸሎት ዋጋና ዓላማ ልባችንን በእግዚአብሔር ላይ ማድረግ እንጂ ከእርሱ የምናገኘው ነገር ላይ ማድረግ አይደለም። አንድ ሰው ሥጋዊ ሕይወቱ ዝለት የሚያጠቃው ከሆነ ጤነኛ አይደለም ማለት ነው፤ በመንፈሳዊ ሕይወትም እንዲሁ ነው። መንፈሳዊ ዝለት ትክክል አይደለም፤ ለዚህም ተወቃሾቹ እኛ ነን።

የእግዚአብሔርን ኃይል ለማየት ከሰማይ ራዕይን፤ ከምድር መናወጥን እንጠብቃለን። በሕይወታችን መዛላችን በራሱ የዚህ ዓይነት ዝንባሌ እንዳለን ማስረጃ ነው። ይሁን እንጂ እግዚአብሔር በእኛና በሌሎች ሕይወት በመሥራት ላይ መሆኑን እንዘነጋለን። ብንታዘዘውና የሰጠንንም ሥራ በታማኝነት ብናደርግ ኖሮ እርሱን በሥራዎቹ እናየው ነበር። እግዚአብሔር በሥራ ላይ መሆኑን ከምናይበት አንዱና ዋናው ነገር በእርሱ በመታመን የምንኖረው የዕለት ተዕለት ሕይወታችን ነው።

ቅድስና የሚያስከፍለው ዋጋ

«የሰላምም ስምሳክ ፊሉ ሁሰንተናችሁን ይቀድስ ...» (1 ተሰ. 5፣23)

እንዲቀድስን እግዚአብሔርን በጸሎት ስንለምነው ያ ቅድስና ምን ማለት እንደሆነ በትክክል ተረድተን ይሆን? ብዙ ጊዜ እንደሚሰተዋለው ግን ቅድስና ምን ማለት እንደሆነ እንኳ የተረዳን አይመስልም። ቅድስና የሚጠይቀውን ዋጋ ለመክፈል ተዘጋጅተናል? ከምድራዊ ነገሮቻችን መታቀብና ለሰማያዊ ነገሮች ግን ንቁ መሆን ቅድስና የሚያስከፍለን ዋጋ ነው። ቅድስና ማለት ነገሮችን ከእግዚአብሔር አንጻር ማየት መቻል ማለት ነው። ሥጋዊና መንፈሳዊ ኃይላችንን በሙሉ ለእግዚአብሔር ዓላማ ብቻ ማዋል ማለት ነው። እግዚአብሔር ለዓላማው ሊለየን ይፈልጋል፤ ታዲያ፤ ይህን ዓላማ ለመፈጸም በሕይወታችን የሚያደርገውን ሁሉ ለመቀበል ዝግጁ ነን? ለእግዚአብሔር ዓላማ ከተለየን በኋላስ ኢየሱስ እንዳለው «ራሴን ስለእነርሱ አቀድሳለሁ» ለማለት ፈቃደኞች ነን? (ዮሐ. 17፣19)። ብዙዎቻችን ቅድስናን በሕይወታችን ያልተለማመድነው የቅድስናን ትርጉም ከእግዚአብሔር ዕይታ አንጻር ስለማናየው ነው። ቅድስና ማለት እርሱን የተቂጣጠረው ባሕርይ እኛንም እንዲቂጣጠረን ከኢየሱስ ጋር አንድ መሆን ማለት ነው። ይህስ ለሚያስከፍለው ዋጋ ዝግጁ ነን? ከእግዚአብሔር ያልሆነውን በእኛ ውስጥ ያለውን ማንኛውንም ነገር በሙሉ እንድንተው ይጠይቀናል።

እሳይ በተመለከትነው ጥቅስ ጳውሎስ ያደረገው ጸሎት እውነታ በሕይወታችን እንዲፈጸም ዝግጁዎች ነን? «ጌታ ሆይ፤ አንተ በምትወደውና በምትፈቅደው ሁኔታ ቀድስን» ለማለት ፈቃደኞች ነን? እርሱ ከአብ ጋር አንድ እንደሆነ ሁሉ እኛም ከእርሱ ጋር አንድ እንድንሆን ኢየሱስ ጸልዮልናል (ዮሐ. 17፣21-23)። መንፈስ ቅዱስ በአንድ ሰው ሕይወት ውስጥ የመሥራቱ ዓይነተኛ ምልክት ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የቤተሰብ ዓይነት ቀረቤታ ሲኖረውና ኢየሱስ ከማይስማማበት ማንኛውም ነገር ነጻ መሆን ሲችል ነው። መንፈስ ቅዱስ በሕይወታችን ለሚሠራው ሥራ ራሳችንን ለመለየት ተዘጋጅተናል?

መንፈሳዊ ኃይልህ ተሟጥጦአልን?

«ስግዚአብሔር የዘላለም ስምሳክ ...ስደደክምም ስይታከትም» (ሲሳ. 40፣28)

በሚጠጥ ስንል የኃይልና የብርታትህ መዛል፣ ከዚያም በላይ ማለት ማለታችን ነው። በመሠረቱ የመንፈሳዊ ኃይል መሟጠጥ የሚመጣው ከኃጢአት ሳይሆን፣ ከአገልግሎት ብዛት ነው። ብርቱዎች ወይም ደካሞች የምንሆነው ኃይልን ወይም ብርታትን እንደምንቀበልበት ምንጭ መጠን ነው። ኢየሱስ ጴጥሮስን «በጎኜን አሰማራ» ብሎታል፣ ይህን መግባቸው ግን አላለውም (ዮሐ. 21፣17)። ሌሎች ይመገቡ ዘንድ እንደ እንጀራ የምትቆረስ እንደ ወይን ጠጅ የምትፈስ መሆን ይኖርብሃል፤ ሰዎች ከእግዚአብሔር መመገብን እስኪለማመዱ ድረስ ነፍሳቸውን የሚመግቡት ከአንተ ይሆናል። እነርሱን በመመገብም ኃይልህ ሊሟጠጥ ይችላል። ይሁን እንጂ ሙሉ በሙሉ ኃይልህ ከመሟጠጡ በፊት ያባከንከውን ኃይል ከእግዚአብሔር መቀበል ይኖርብሃል። ሰዎች መንፈሳዊ ነገርን በቀጥታ ከራሱ ከጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ማግኘትን እስኪለማመድ ድረስ የእርሱን ሕይወት የሚያገኙት በአንተ በአገልጋዩ አማካይነት ነው። ስለዚህ ከእግዚአብሔር መቀበልን እስኪማሩ ድረስ የመንፈሳዊ ምግብ ምንጭ ልትሆንላቸው ይገባል። መልካሙንና ምርጡን ለእግዚአብሔር እንደምንሰጥ ሁሉ ለምናሰማራቸው በጎችና ጠቡቶችም መልካሙንና ምርጡን ልንሰጣቸው ይገባል።

እግዚአብሔርን ከማገልገልህ የተነሣ መንፈሳዊ ኃይልህ ተሟጥጦአልን? ከሆነ ኃይልህን ማደስና እንደገና መሞላት ይኖርብሃል። ለምን እንደምታገለግል ራስህን መርምር። የኃይልና ብርታትህ ምንጭ የራስህ ጥበብና ማስተዋል ነው ወይስ ኃይልና ብርታትን የምታገኘው ከኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛነት ሥራ ነው? ዘወትር የኃይልህና የፍቅርህ መሠረት ወደሆነው ተመልከት፤ የኃይልና የብርታትህ ምንጭ ማን መሆኑንም አስተውል። «ጌታ ሆይ፣ መንፈሳዊ ኃይሌ ተሟጥጦአል» በማለት የማጉረምረም መብት የለህም። እርሱ ያዳነህና የቀደሰህ መንፈሳዊ ኃይልህን በሙሉ ሊጠቀምበት እንደሆነ አትዘንጋ። ይሁን እንጂ የኃይልና የብርታትህ ምንጭ እርሱ መሆኑን አስተውል። ዘማራው «ምንጩ ሁሉ በአንጅ ውስጥ ይገኛል» (መዝ. 87፣7አ.መ.ት)።

እግዚአብሔርን የማየት ችሎታህ ታውሮአልን?

«ዓይኖቼን ወደባዴ ስንሥታቸው ተመሳክቱ ስነዚህን የፈጠረ ማን ነው?»

(ሲላ. 40፤26)

በኢሳይያስ ዘመን የነበሩ ሰዎች ዓይኖቻቸውን ጣዖታት ላይ ማድረግ ስለለመዱ እግዚአብሔርን እንዳያዩ አእምሮአቸውን አሳውሮታል። ኢሳይያስ ግን ዓይኖቸውን ወደ ሰማይ እንዲያነሡ ማለትም ትክክለኛው ነገር ላይ እንዲያነጣጥሩ ጥሪ ያቀርብላቸዋል። በእውነት የእግዚአብሔር ልጆች ከሆንን ከተፈጥሮ የምናገኘው በረከት ይኖረናል፤ ተፈጥሮ ውብና ቅዱስ መሆኑን እናስተውላለን። ዓይነ ልቦናችን ቢከፈትልን ኖሮ በነፋስ ሽውታ፤ በፀሐይ መውጣትና መጥለቅ፤ ሰማይ ላይ በሚንገባበው ደመና፤ በእያንዳንዱ አበባ ፍካትና ቅጠሎች መጠውለግ፤ እግዚአብሔርን ማየት ይቻላል።

መንፈሳዊ ትኩረታችን ከሚለካበት ነገር አንዱና ዋናው አእምሮአችንና አሳባችንን መቋጣጠር መቻላችን ነው። ዓይኖችህ ያተኮሩት ጣዖታት ላይ ይሆን? ወይስ አንተነትህ ራሱ ጣዖት ሆኖብህ ይሆን? ምናልባት ጣዖት የሆነብህ ሥራህ ይሆን? አገልጋይ እንዲህ መምስል አለበት፤ እንዲህ መሆን አለበት በማለት በአእምሮህ ሰሌዳ ላይ የሳልከው ምስል ጣዖት ሆኖብሃልን? ወይስ የደንገንነትና የቅድስና ልምምድህ ዓይኖችህን የምታሳርፍበት ጣዖት ሆኖብሃል? እንደዚያ ከሆነ እግዚአብሔርን የመመልከት ችሎታህ ታውሮአል ማለት ነው። ችግሮች ሲመጡ የምትቋቋምበት ብርታት አይኖርህም፤ በጨለማ ውስጥ እንዳለ ሰው ትሆናለህ። የማየት ኃይልህ ታውሮብህ ከሆነ፤ ዓይኖችህ እንዲበሩላህ እግዚአብሔርን እንጂ ያለፈ ልምምድህን አትመልከት፤ የሚያስፈልግህ እግዚአብሔር ነው። ከራስህ ውጣ፤ ከጣዖታትህና አስተሳሰብህን ካጨለመው ነገር ዓይኖችህን አንሣ። ንቃ፤ አስተሳሰብህንና መንፈሳዊ ዓይኖችህን በእግዚአብሔር ላይ አድርግ።

እሎታችን ፍሬ ቢስ ከሆነበት ምክንያት አንዱ እግዚአብሔር ላይ የማተኮር፤ የማንጣጠር ችሎታ ስለሌለን ነው። ምናባችንና ትኩረታችንን እግዚአብሔር ላይ ማድረግ ተስኖናል። እግዚአብሔር ዓይነ-ልቦናችንን የሚያበራረን ከራሳችን እንድንወጣና ከዚህ ቀደም ከተለማመድነው ይልቅ ከእርሱ ጋር የበለጠ ኅብረትና ግንኙነት እንዲኖረን ነው።

በፍጹም ልብህ በእግዚአብሔር ላይ ታምነሃል?

«በእንተ ሳይ ታምኛህትና በእንተ ሰምትደገፍ ነፍስ ፈጽመህ በሰላም ትጠብቃታለህ» (ሊሳ. 26፤3)

እኔም ሮህን በእግዚአብሔር ላይ አሳርፈሃል ወይስ መንፈሳዊ ረሃብ አለብህ? የአገልጋይ መንፈሳዊ ሕይወት የሚሟጠጠውና የሚደክመው በቸልተኝነት ምክንያት በሚፈጠር የአእምሮ ወይም የነፍስ ረሃብ ነው። አእምሮህን በእግዚአብሔር ላይ አሳሳረፍህ ከሆነ አሁኑኑ ማድረግ አለብህ። ዓይኖችህንና አሳብህን ጣዖታት ከሆኑብህ ነገሮች አንሥተህ በእግዚአብሔር ላይ በማድረግ ዳን (ኢሳ. 45፤22)። አእምሮህ ከእግዚአብሔር የተሰጠህ ታላቅ ስጦታ ነው፤ ስለዚህም ሙሉ በሙሉ ለእርሱ መሰጠት አለበት። «ለክርስቶስ ለመታዘዝ አእምሮን ሁሉ» ለመማረክ መፈለግ ይኖርብሃል (2 ቆሮ. 10፤5)። ይህም፣ ችግር ሲገጥህ ለእምነትህ ታላቁ ሀብት ይሆንልሃል፤ ምክንያቱም እምነትህና የእግዚአብሔር መንፈስ አብረው ይሠራሉ። እንደዚያ ካደረግህ አስተሳሰብህ ከእግዚአብሔር አስተሳሰብ ጋር የሰመረ ይሆናል፤ አእምሮህም በድንገተኛ ሐሳቦች ስለማይወሰድ ሙሉ በሙሉ እግዚአብሔርን ለማገልገል ልትጠቀምበት ትችላለህ።

«ከአባቶቻችን ጋር ኃጢአት ሠራን...ተአምራትህን አላስተዋሉም፤ የምሕረትህንም ብዛት አላሰቡም» ይላል ዘማሪው (መዝ. 106፤6-7)። ስለዚህ ንቃ፣ ያለፈ ዘመኑን አስተውል፤ አስብ። «በአሁኑ ጊዜ እግዚአብሔር ሲናገረኝ አልሰማም» አትበል። የማን መሆንህንና ማንን እንደምታገለግል አስተውል። ያለፈውን ጊዜ አስብ፤ በዚያን ጊዜ ለእግዚአብሔር ያለህ ፍቅር በእጥፍ ያድጋል። አእምሮህ ይነቃል፤ የወደፊቱን ነገር ስለሚናፍቅ ተስፋህ፤ ሊገለጥ በማይችል ሁኔታ ብሩህ ይሆናል።

እግዚአብሔርን ታደምጣለህ?

«መሲኅም:- አንተ ተናገረን ስኞም ስንሰማለን፤ እንዳንሞት ግን እግዚአብሔር

ሰዳናገረን ስሱት» (ዘጸ. 20፣19)

ብዙውን ጊዜ እግዚአብሔር የምንታዘዘው ሆን ብለን ሳይሆን፤ እርሱን ስለማናደምጥ ነው። እግዚአብሔር ሕጎቹን ሰጥቶናል፤ ለትእዛዛቱ ደንታ ቢስ የምንሆነው እርሱን በሚገባ ባለውደዳችንና ስለማናከብረው ነው። «ብትወዱኝ ትእዛዜን ጠብቁ» አለ ኢየሱስ (ዮሐ. 14፣15)። እግዚአብሔርን እንደማናከብረው ግልጽ ከሆነልን በቸልተኝነታችን እናፍራለን፤ ራሳችንንም እናዋርዳለን።

«አንተ ተናገረን ...እግዚአብሔር ግን አይናገረን?» አሉ እነዚያ እስራኤላውያን። ከእርሱ ይልቅ አገልጋዮቹ እንዲናገሩን የምንመርጥ ከሆነ ለእርሱ ያለን ፍቅር ምን ያህል ትንሽ እንደሆነ እየተናገርን ነው ማለት ነው። የሌሎችን ምስክርነት መስማት እንፈልጋለን፤ እግዚአብሔር እንዲናገረን ግን እንፈልጋለን። እግዚአብሔር እንዲናገረን የምንፈራው ለምን ይሆን? ምክንያቱም እግዚአብሔር ከተናገረን የመታዘዝ ወይም ያለመታዘዝ ኃላፊነት እንዳለብን ስለምናውቅ ነው። ከአገልጋዮቹ አንዱ ቢናገረን ግን የመታዘዝ ግዴታ የለብንም። ከአገልጋዮቹ አንዱ ቢናገረን «የተናገርከው ትክክል ነው፤ ሆኖም አንተ የራስህን እኔም የራሴን መንገድ የመከተል መብት አለኝ» ማለት እንችላለን።

እግዚአብሔር በፍቅር እንደ ልጁ ሲንከባከበኝ ችላ በማለት ዘወትር አዋርደዋለሁን? በአንድ ወቅት ግን እርሱን በሚገባ ማድመጥ ወደምችልበት ደረጃ ስደርስ የምዋረደው እኔ ራሴ እሆናለሁ። በዚያን ጊዜ «ጌታ ሆይ፤ ይህን ያህል የደፈርሁህና ያሳዘንኩህ ለምንድን ነው?» እላለሁ፤ እግዚአብሔርን ማድመጥ ስቸል ምንጊዜም እንደዚህ ነው የሚሆነው። ከብዙ ውጣ ውረድ በኋላ እርሱን ማድመጥ መቻላችን ደስ ይለናል፤ ይህን ለሚያህል ዘመን እርሱን ሳናደምጥ መኖራችንም ያሳፍረናል፤ ይቂጫናል።

ከእርሱ ለመስማት ራስን መስጠት

«ሳሙኤልም፡- ባደያህ ደስማሳና ተናገር ስስ» (1 ሳሙ. 3፤10)

በእንዳንድ ነገሮችን በተመለከተ በጥንቃቄና በማስተዋል ከእግዚአብሔር ስለሰማሁ ብቻ የነገረኝን ሁሉ አደምጣለሁ ማለት አይደለም፡፡ የሚነግረኝን ሁሉ ለመስማት ልቤ ወይም አእምሮዬ ንቁ አለመሆኑ የሚያሳየው ለእርሱ አክብሮትና ፍቅር እንደሌለኝ ነው፡፡ አንድን ሰው በሚገባ ከወደድሁት ምን ለማለት እንደፈለገ ውስጣዊ ልቤ ይገባዋል፡፡ ኢየሱስ ደግሞ «ወዳጆች ብዬአችኋለሁ ...» ብሎናል (ዮሐ. 15፤14)፡፡ በዚህ ሳምንት ውስጥ ለጌታ ያልታዘገኩበት ነገር ይኖር ይሆን? ትእዛዙ የጌታ መሆኑን ብረዳ ኖሮ ሆን ብዬ እንቢ እንደማልል ይታወቃል፡፡ ብዙዎቻችን ጌታን እንደማናከብር የሚታወቀው በፍጹም ስለማንሰማው ነው፡፡ እንደማንሰማው ስለሚያውቅ እርሱም እንዲሁ ሳይናገረን ይችላል፡፡

የመንፈሳዊ ሕይወቴ ዓላማና ግብ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የጠበቀ አንድነት እንዲኖረኝ ከሆነ፣ ሁልጊዜ እግዚአብሔርን እሰማዋለሁ፤ እርሱም ሁልጊዜ እንደሚሰማኝ አውቃለሁ (ዮሐ. 11፤41)፡፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ሕብረት ካለኝ ከእርሱ ለመስማት ሙሉ በሙሉ ራሴን የሰጠሁ እሆናለሁ፡፡ እግዚአብሔር በአበባ፣ በዛፍ ወይም ደግሞ በራሱ አገልጋይ መልእክት ሊያስተላልፍኝ ይችላል፡፡ ከእግዚአብሔር እንዳልሰማ እንቅፋት የሚሆንብኝ ትኩረቴ ሌላ ነገር ላይ ስለሆነ ነው፡፡ ችግሩ ከእግዚአብሔር ለመስማት አለመፈለጌ ሳይሆን፣ በእንዳንድ የሕይወት ገጽታዎቼ ራሴን ለእርሱ የሰጠሁ አለመሆኔ ነው፡፡ እንዳንድ ጊዜ ትኩረቴ አገልግሎቴ ላይ ወይም ደግሞ የእምነት አቋሞቼ ላይ ይሆናል፡፡ እግዚአብሔር በተለያዩ ሁኔታዎች ተናግሮኝ ይሆናል፤ እኔ ግን አልሰማሁትም፡፡ እውነተኛ የእግዚአብሔር ልጅ መንፈስ «ባሪያህ ይሰማልና ተናገር» የሚል መሆን አለበት፡፡ ይህን የመስማት ፍላጎት ካላዳበርኩትና አስፈላጊ እንክብካቤ ካላደረግሁለት ግን ከእግዚአብሔር የምሰማው አልፎ አልፎ ብቻ ይሆናል፡፡ በብዛኛው ትኩረቴ የማደርገው ወይም የምናገረው ነገር ላይ ሊሆን ይችላል፡፡ የእግዚአብሔር ልጅ ሕይወት ግን ይህን መምሰል የለበትም፡፡ በዛሬው ቀን የእግዚአብሔርን ድምፅ ስምተህ ይሆን?

ጸጥ ብለህ አድምጥ

«በጨለማ የምነገራችሁን በብርሃን ተናገረ፤ በጃርም የምትሰሙትን በሰገነት ባይ ስበኩ» (ማቴ. 10፣22)

በኢየሱስ ደካማነት ላይ ከእርሱ እንደነሰማና እንደነታዘዘው ሥርዓት ሊያሰይዘን እግዚአብሔር በጨለማ ውስጥ እንድናልፍ ያደርጋል። ዘመሪ ወፍ መዝሙርዋን የምትማረው በጨለማ ነው፤ እግዚአብሔርም እንዲሁ ከእርሱ መስማትን እስክንማር ድረስ «በእጆቼ ጥላ ይጋርደናል» (ኢሳ. 49፣2)። ኢየሱስ «በጨለማ የምነገራችሁን...» አለ። እግዚአብሔር ጨለማ ውስጥ ሲያደርግህ አስተውል፤ በጨለማ ውስጥ እስካለህ ድረስ አፍህን ያዝ፤ ዝም በል። ከኢየሱስ ሁኔታዎች የተነሣ ወይም ከእግዚአብሔር ጋር ባለህ ሕይወት ጨለማ ውስጥ ነህ? እንግዲያውስ ጸጥ በል። የጨለማ ጊዜ ከእግዚአብሔር የምትሰማበት ጊዜ ነው፤ ልናገር ብትል እንኳ ንግግርህ ከጤናማ መንፈስ አይሆንም። ስላለህበት ሁኔታ ለማንም አትናገር፤ ለጨለማው ምክንያት የሆነውን ነገር ለማወቅም መጻሕፍትን አትመርምር። ዝም ብለህ ስማ፤ ከዚያም ታዘዝ። ለሌሎች የምትናገር ከሆነ እግዚአብሔር የሚነግርህን አትሰማውም። በጨለማ ውስጥ ስትሆን ጸጥ ብለህ አድምጥ፤ እግዚአብሔር ወደ ብርሃን ሲያወጣህ ለሌሎች የምታካፍለው ክቡር መልእክት ይኖርሃል።

በጨለማ ውስጥ ካለፍን በኋላ ደስታና ራስን ዝቅ ማድረግ የተቀላቀለበት ስሜት ይኖረናል። የሚሰማን ደስታ ብቻ ከሆነ፤ በትክክል ከእግዚአብሔር መስማታችንን እጠራጠራለሁ። እግዚአብሔር ሲናገር በመስማታችን ደስ ይለናል፤ በሌላ በኩል ደግሞ ይህን ያህል ጊዜ ከእርሱ ባለመስማታችን እፍረትና ራስን ዝቅ የማድረግ ስሜት ይሰማናል። ያኔ «እግዚአብሔር የሚናገረውን ለመስማትና ለመረዳት ምንኛ ዘግይቼአለሁ!» እንላለን? እግዚአብሔር ለዓመታት ሲናገረን ነበር። እግዚአብሔርን መስማት ስንጀምር ግን ስላለንበት ሁኔታ ከእርሱ መስማት የምንችልበትን፤ ልባችን የሚለሰልሰበትን ራስን ዝቅ የማድረግ ስጦታ ይሰጠናል።

«የወንድሜ ጠባቂ ነኝ?»

«ከስዩ ስንድ ስንኳ ሰፊሱ የሚኖር የሰምኖ ...» (ፎቃ 14፣7)

ሰሌሎች መንፈሳዊ ኃላፊነት እንዳለብህ ተረድተህ ይሆን? ለምሳሌ ያህል፣ በግል ሕይወቴ በእግዚአብሔር ማመኔን ብተው ወይም በእርሱ መደገፊን ባቋርጥ፣ በዚህ እርምጃዬ ሌሎችም ይጉዳሉ። «በክርስቶስ ኢየሱስም በሰማያዊ ስፍራ ከእርሱ ጋር አስቀመጠን» (ኤፌ. 2፣6)። «አንድም ብልት ቢሠቃይ ብልቶች ሁሉ ከእርሱ ጋር ይሠቃያሉ» (1ቆሮ. 12፣26)። ሥጋዊ ራስ ወዳድነት፣ አእምሮአዊ ቸልተኝነት፣ ግብረ ገባዊ ድንዛዜ ወይም መንፈሳዊ ድካም ቢያድርብህ ከአንተ ጋር ግንኙነት ያላቸው ሰዎች ሁሉ ችግር ይደርስባቸዋል። ምናልባትም «ታዲያ፣ ይህን ሁሉ ከባድ መስፈርት ማን ማሟላት ይችላል?» በማለት ትጠይቅ ይሆናል። «ብቃታችን ከእግዚአብሔር ነው።» ብቃታችን ከእግዚአብሔርና በእግዚአብሔር ብቻ ነው። (2 ቆሮ. 3፣5)። ኢየሱስ «ምስክሮቼ ትሆናላችሁ» ብሎናል (ዮሐዋ. 1፣8)። አእምሮአዊ፣ አካላዊ፣ ግብረ ገባዊና መንፈሳዊ ብርታታችንን በሙሉ ለኢየሱስ ክርስቶስ የምናውል ስንቶቻችን ነን? ምስክሮች የሚለውን ቃል እግዚአብሔር የተጠቀመበት በዚህ መልኩ ነው። እዚህ ደረጃ ላይ መድረስ ጊዜ ስለሚወስድ ትዕግሥት ማድረግ ይኖርብሃል። እግዚአብሔር በዚህ ምድር እንድንኖር ያደረገው ለምን ይመስልሃል? ደኅንንነትን እንድናገኝና እንድንቀደስ ብቻ ይመስልሃልን? እግዚአብሔር በዚህ ምድር እንድንኖር ያደረገው እርሱን እንድናገለግል ነው። ታዲያ፣ ለእርሱ እንደ እንጀራ የምንቆረስ እንደ ውኃ የምንፈስ ለመሆን ፈቃደኞች ነን? ለሌላ ለምንም ነገር እስከማንጠቅም ድረስ ሰዎችን የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ለማድረግ እንድንኖር ፈቃደኞች ነን? እግዚአብሔርን ሳገለግል በቃላት ሊገለጽ ስለማይቻል ማዳኑ «ተመሰገን» እያልሁ ነው ማለት ነው። እርሱን ለማገልገል ፈቃደኞች ካልሆንን ግን እግዚአብሔር ከመንገዱ ገለል እንደሚያደርገን መሆኑን የለብንም። «ሌሎች ከእኛ በኋላ ራስ የተጣልሁ እንዳልሆን ...» አለ ጳውሎስ (1ቆሮ. 9፣27)።

መንፈሳዊ ተነሣሽነት

«... ከሙታንም ተነሣ» (ሕፈ. 5፣14)

የሚኖረን ተነሣሽነት ሁሉ፣ የምንወስደው የመጀመሪያ እርምጃ ሁሉ በእግዚአብሔር መንፈስ አነሣሽነት ላይሆን ይችላል። አንዳንድ ሰዎች «ተነሡና ሂዱ፣ ተነሡና አንድ ነገር አድርጉ፣ እስከ መቼ ትተኛላችሁ እስከ መቼ ታንቀላላችሁ!» ይሉዎቻል። ተራ የሰዎች አነሣሽነት ወይም ተነሣሽነት የምለውም ይህንን ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ «ተነሡና ሂዱ፣ ተነሡና አንድ ነገር አድርጉ» በማለት ሲናገረን ግን ከጀርባው እግዚአብሔር ስለመኖሩ እርግጠኞች እንሆናለን።

ወጣት በነበርንበት ጊዜ የራሳችን ሕልም፣ ምኞትና ራዕይ ነበረን፤ ውሉ አድር ግን ሕልሞቻችንን፣ ምኞቶቻችንና ራዕዮቻችንን ለመፈጸም አቅም እንደሌለን ተረድናል። ማድረግ የምንፈልገውን ሁሉ ማድረግ አልቻልንም። ስለዚህም ሕልምና ራዕዮቻችንን እንደሞቱ እንቁጥራቸዋለን። በዚህ መካከል ግን እግዚአብሔር ይመጣና «ከሙታን ተነሣ...» ይለናል። በቃሉ አማካይነት የእግዚአብሔር መንፈስ ሲያነሣን ደግሞ ኃይል ይኖረናል፤ ከሞት የመነሣትን ያህል አስደናቂ ነገሮችን ማድረግ እንችላለን። ከእግዚአብሔር መንፈስ የምናገኘው ተነሣሽነት አስገራሚ ነገር ደግሞ ኃይልና ሕይወትን የምንለማመደው ስንነሣና ስንንቀሳቀስ መሆኑ ነው። እንዲሁ በባዶ ሚዳ እግዚአብሔር አሸናፊ ሕይወት አይሰጠንም፤ ስናሸንፍ ግን አዲስ ዓይነት ሕይወት ይሰጠናል። የእግዚአብሔር መንፈስ «ከሙታን ተነሣ» ሲለን እንነቃለን፤ እግዚአብሔር ደግሞ ያነሣናል። ያንን እጁ የሰለለችበትን ሰው ጌታችን «እጅህን ዘርጋ» አለው፤ እጁን ሲዘረጋ የሰለለችው እጁ ተፈወሰች። እርሱ ግን በታዘዘው መሠረት እጁን መዘርጋት ነበረበት (ማቴ. 12፣13)። አሸናፊ የመሆን ተነሣሽነት በውስጣችን ሲፈጠር የእግዚአብሔር መንፈስ ኃይል ያለው ሕይወት እንዲኖረን ይረዳናል።

ከዝላት ለመውጣት መነሣሣት

«ስነሆም መዕከክ ዳስሰው፡- ተነሥተህ ብላ ስበው» (1 ነገ. 19፻5)

ከዚህ ምንባብ እንደምንመለከተው መልእኮ ለኢልያስ ራዕይ አላሳየውም፤ ቅዱሳት መጻሕፍትን አላብራራለትም ወይም አንድ የተለየ ነገር እንዲያደርግ አልነገረውም። ተራና የዕለት ተዕለት ጉዳይ ነበር የነገረው፡ ተነሣና ብላ ነበር ያለው። ዝላት ከሌለ መበረታታት አይኖርም፤ ዝላት የማያጠቃው ግዑዛን ነገሮችን ብቻ ነው። የሰው ልጅ ከማንኛውም ዓይነት ዝላት ነፃ ቢሆኑ ኖሮ ደስታና ከላቀ ደረጃ ላይ መድረስ ትርጉም አይኖራቸውም ነበር። በሕይወት የሚገጥሙን አንዳንድ ነገሮች ለዝላት ምክንያት የሚሆኑ ናቸው፤ ለምሳሌ ያህል ሞትንና ከሞት ጋር የተያያዙ ነገሮችን መጥቀስ ይቻላል። ራሳችንን ስንመረምር ለዝላት ምክንያት የሚሆኑ ነገሮችንም አብረን ማየት ይኖርብናል።

የእግዚአብሔር መንፈስ ወደ እኛ ሲመጣ አስደናቂ ራዕይን ይዞልን ላይመጣ ይችላል፤ እንዲያውም ግምት ውስጥ የማናስገባውን ተራ ነገር ሊነግረን ይችላል። ዝላት በዕየለቱ ለሚገጥሙን ነገሮች ደንታ እንዳይኖረን ያደርጋል። እግዚአብሔር ነገሮችን ሲቈጣጠር በዚያ ውስጥ ይኖራል ብለን በፍጹም የማንገምተውን ነገር እንድናደርግ በመንፈሱ ያነሣናል፤ ያዘዘንን ስናደርግ ደግሞ እግዚአብሔርን በዚያ ውስጥ እናየዋለን። በዚህ ሁኔታ የሚመጣልን መለኮታዊ ለውጥ ከዝላት ለመውጣት ያነሣናል። ይሁን እንጂ ባገኘነው መገለጥ መሠረት የመጀመሪያውን እርምጃ መውሰድ ይኖርብናል። በራሳችን መንገድ ካለንበት ሁኔታ ለመውጣት የምናደርገው ነገር ችግሩን ይበልጥ ያባብሰዋል። የእግዚአብሔር መንፈስ በውስጥ ልቦናችን መርቶን አንድ ነገር ስናደርግ ግን የነበርንበት ዝላት ይወገዳል። ከወደቅንበት ተነሥተን ለእግዚአብሔር ስንታዘዝ ደግሞ ከፍ ወዳለ የሕይወት ልምምድ እንደርሳለን።

ከተስፋ መቀረጥ ለመውጣት መነሣሣት

«ተነሡ፤ ስንሂድ ...» (ማቴ. 26፤46)

ገቅተው መገኘት ሲገባቸው ደቀ መዛሙርቱ በጌቴሴማኒ አንቀላፍተዋል፤ ያደረጉትን ሲያስቡም ተስፋ ቁርጠዋል። አንድ ሊመለስ ወይም ሊታረም የማይቻል በደልን ስንፈጽም ተስፋ መቀረጥ ይሰማናል። «ያለፈው አልፎአል፤ በምንም ሁኔታ ልመልሰው ወይም ላስተካከለው አልችልም፤ ታዲያ፤ የእኔ ሙከራ ማድረግ ምን ይጠቅማል?» የሚል ዘንባሌ ያድርብናል። የዚህ ዓይነት ተስፋ መቀረጥ በጣም አልፎ አልፎ ብቻ የሚመጣ እንደሆነ ካሰብን ተላስተናል። ይህ በጣም የተለመደ ጉዳይ ነው። በተሰጠን ወይም ባገኘነው ወርቃማ አጋጣሚ ሳንጠቀምበት ስንቀር ተስፋ መቀረጥ አዘቅት ውስጥ እንሰጥማለን። በዚህ ጊዜ ኢየሱስ ይመጣና በጨዋነትና በፍቅር «ያለፈው አልፎአል፤ ልትመልሱት ወይም ልታስተካክሉት አትችሉም። ከዚህ በኋላ ግን ለቀጣዩ ነገር ተነሡ እንሂድ» ይለናል። ያለፈው አልፎአል፤ ያለፈው ይተኛ ያንቀላፋ፤ ፊት ለፊታችን ወዳለው ነገር በኢየሱስ ጋር እንሂድ።

በእያንዳንዳችን ሕይወት እንዲህ ያለ ነገር ይደርሳል። የሕይወት ውጣ ውረድ ተስፋ ሊያስቆርጠን ይችላል፤ ከወደቅንበት መነሣትም ያቅተናል። ደቀ መዛሙርቱ መደረግ ያልነበረበትን ነገር አድርገዋል፤ ከኢየሱስ ጋር መትጋት ሲኖርባቸው አንቀላፍተዋል። ጌታ ግን ተስፋቸውን በሚያለመልም ሁኔታ ወደ እነርሱ መጥቶ ከተስፋ መቀረጥ የሚወጡበትን መንፈሳዊ ተነሣሽነት ሲሰጣቸው እንመለከታለን፤ «ተነሡ ለቀጣዩ ነገር ተዘጋጁ» አላቸው። እግዚአብሔር በመንፈሱ ሲቀሰቅስን ምንድንነው ማድረግ ያለብን? በሙሉ ልባችን በእርሱ መታመን አለብን፤ በክርስቶስ ቤዛነት ሥራ ላይ በተመሠረተ ሁኔታ መጸለይ አለብን።

ያለፈ ውድቀታችን ቀጣዩን እርምጃ ከመውሰድ በፍጹም እንቅፋት እንዲሆን አንፍቀድለት።

ከታካችነት ለመውጣት የራስ ተነሣሽነት

«... ተነሺ፣ ስብረ» (ሰላ. 60፣1)

ከታካችነት ለመውጣት ማድረግ ያለብን እግዚአብሔር የሚባል ነገር ፈጽሞ የሌለ ያህል በራሳችን ተነሣሽነት የመጀመሪያውን እርምጃ መውሰድ ነው። በእንዲህ ዓይነቱ ሁኔታ እግዚአብሔር አይረዳንም፤ ስለዚህም በአንድ ዓይነት ተአምር ከታካችነት እንዲያወጣን መጠበቁ ዋጋ የለውም። ይሁን እንጂ አታካች የሆነ ሥራ ሲገጥመን የመጀመሪያውን እርምጃ ስንወስድ እኛን ለመርዳት ምንጊዜም ቢሆን ስፍራው ላይ ነው። እግዚአብሔር በመንፈሱ ወይም በሁኔታዎች አማካይነት ሲያነሣን ወዲያውኑ መታዘዝ በጣም አስፈላጊ ነው፤ በዚያ ወቅት ሥራ ፈትተን ማንቀሳፋት የለብንም። ወዲያውኑ ተነሥተን ብርሃን እናብራ፤ ያኔ እግዚአብሔር ታካችነታችንን በመለኮታዊ ኃይሉ ያስወግደዋል።

አታካች የሆኑ ነገሮች የባሕርያችን ማንነት ወይም ምንነት የሚፈተንባቸው ናቸው። አታካች ነገሮች ደስ ብሎን እንድናደርጋቸው የሚጋብዙ አይደሉም፤ ይልቁንም ከባድ፣ አሰልቺና አድካሚ ሥራ ናቸው። ስለሆነም እንዲህ ያለ ሁኔታ ሲገጥመን እውነተኛ መንፈሳዊ መሆን አለመሆናችን ይፈተናል፤ እኛም ማንነታችንን እናይበታለን። እዚህ ላይ ዮሐንስ 13 አንብብ። ከዚህ ምንባብ እንደምንመለከተው በሥጋ የተገለጠው የእግዚአብሔር ልጅ ወደታች ዝቅ ብሎ የዓሣ አጥማጆችን እግር በማጠብ በጣም ዝቅተኛ ሥራ ሠርቶአል። ይህን ካደረገ በኋላ ደግሞ «እንግዲህ እኔ ጌታና መምህር ስሆን እግራችሁን ካጠብሁ እናንተ ደግሞ እርስበርሳችሁ ትተጣጠቡ ዘንድ ይገባችኋል» አለ (ዮሐ. 13፣14) አሰልቺና አታካች ነገሮችን ለመሥራት ልዩ የእግዚአብሔር ጸጋ ያስፈለጋል። አንዳንድ ሥራዎችን የምንሠራበት መንገድ ራሱ ሥራውን የተለዩና ቅዱስ ያደርገዋል። ሥራው ዝቅተኛና አሰልቺ ሊሆን ይችላል ተሠርቶ ካለቀና ከተጠናቀቀ በኋላ ግን ልዩ መልክና ውበት ይኖረዋል። ጌታ በእኛ አማካይነት አንድን ነገር ሲያደርግ ለራሱ ክብር ይለውጠዋል። ይህንን ሥጋዊ አካላችንን እንኳ በመለወጥ «የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ» አድርጌታል። (1ቆሮ. 6፣19)

ከአጉል ሕልመኝነት ለመውጣት መነሣሣት

«ተነሡ፤ ከዚህ ስንሂዱ» (ዮሐ. 14፡31)

በእንደን ነገር እንዴት በትክክል መሥራት እንደሚቻል ማለም ትክክል ነው፤ መሥራት ሲገባን ሕልመኛ መሆን ግን ተገቢ አይደለም። ከዚህ ምንባብ እንደምንመለከተው ጌታ እነዚህን አስደናቂ ቃላት ከተናገረ በኋላ፤ ሄደው የነገራቸውን እንዲያሰላሰሉ ሲያዛቸው አንመለከትም። ኢየሱስ ፍሬ ቢስ ሕልመኝነትን አይፈልግም። ዓላማችን እግዚአብሔርን መፈለግና ለሕይወታችን ያለውን ፈቃዱን መረዳት እስከሆነ ድረስ ስለተለያዩ ነገሮች ማለም ተቀባይነት ያለው ነው። በተነገረን ወይም በተገለጸልን ነገር ላይ ማለም ግን በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት የለውም፤ የእርሱ በረከትም አይኖርበትም። ከዚህ ዓይነት ሕልመኝነት አውጥቶ እንቅስቃሴ እንድንጀምር ለማድረግ እግዚአብሔር የራሱን እርምጃ ይወስዳል። «እዚህ መቀመጥ ወይም መቆም አያስፈልግም፤ ተነሡ ከዚህ እንሂዱ» ይለናል።

«እናንተ ራሳችሁ ...ኑና ጥቂት እረፉ» የሚል መልእክት (ማር. 6፡31) ከደረሰን በኋላ በማለም ጊዜን ማሳለፍ አግባብ አይደለም። እግዚአብሔር ቃሉን ሲሰጠን መንቀሳቀስ ይኖርብናል፤ ጊዜያችንን በሕልመኝነት ማሳለፍ ዋጋ የለውም። እርሱ የማንኛውም ነገራችን ምንጭ ይሁን፤ ከዚያ በኋላ ግን እርሱ ለነገረን እንታዘዝ። አንድን ሰው ከወደድነው ቀኑን በሙሉ ስለዚያ ሰው ስናልም አንውልም፤ ለዚያ ሰው አንድ ነገር እናደርጋለን። ኢየሱስ ክርስቶስም ይህንኑ እንድናደርግ ነው የሚፈልገው። እግዚአብሔር ከተናገረን በኋላ በሕልመኝነት ጊዜን ማባከን በእርሱ ላይ እምነት እንደሌለን ነው የሚያመለክተው።

ክልብህ ትወደዋለህን?

«መዕከላዊ ሥራ ወርቅሰኛሰች» (ማ፪. 14፣6)

፪ ፍቅር ብለን የያዝነው ነገር ከራሳችን እስካሳወጣን ድረስ ፍቅር አይደለም። ፍቅር መሥዋዕትነትን የማይጠይቅ እንደሆነ የምናስብ ከሆነ ገና እውነተኛ ትርጉሙ አልገባንም ማለት ነው። ልባችን ይሞቅ ይሆናል፤ የደስታ ስሜት ሊሰማንም ይችላል፤ ይሁን እንጂ ይህ የእውነተኛ ፍቅር መገለጫ ሊሆን አይችልም።

ግዴታህ ስለሆነ ወይም ጠቃሚ መስሎ ስለታየህ ወይም የምትጠቀምበት መስሎ ስለታየህ የተለያዩ ነገሮችን ለእግዚአብሔር አድርገህ ይሆናል፤ ግን በሌላ በምንም ሳይሆን ከፍቅር የተነሣ ብቻ ለእግዚአብሔር ያደረግኸው ነገር ይኖር ይሆን? ዋጋ ያላቸውን ነገሮች ለእግዚአብሔር መስጠት እንደሚቻል ተገንዝቦህ ይሆን? ስለቤዛነቱ ሥራና ስለሌሎችም አስደናቂ ነገሮች ቀኑን ሙሉ ስታሰላስል እየዋልህ ማድረግ የሚገባህን ነገር ችላ ማለትህን አስተውለኸው ይሆን? እዚህ ላይ የምናገረው ታላላቅ ነገሮችን ስለማድረግ አይደለም፤ የምናገረው ሙሉ በሙሉ ሕይወትህን ለእግዚአብሔር መስጠትህን በሚመለከት ማስረጃ ስለሚሆኑ ጥቃቅንና ትናንሽ ነገሮች ነው። ጌታ «መልካም ሥራ ሠርታልኛለች» በማለት ለማርያም መስክሮላታል፤ ለአንተስ እንዲህ በማለት ይመስክርላህ ይሆን?

ምን ያህል ለእርሱ የተሰጠን መሆናችንን ወይም ፍቅራችን ምን ያህል እውነተኛ እንደሆነ ለማየት አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር በጣም ትናንሽ የሚመስሉንን ነገሮች እንኳ እንድንሰጠው ይፈልጋል። ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር መስጠት ከሕይወታችን መቀደስ እንኳ ይበልጣል። ስለ ግል ሕይወታችን መቀደስ ብዙ የምናስብ ከሆነ ትኩረታችን በሙሉ በእኛ ላይ ይሆናል፤ እግዚአብሔርን እንዳናሳዝን በመፍራትም ስለ እርምጃችን፣ አነጋገራችንና አስተሳሰባችን ከሚገባ በላይ ጥንቃቄ እናደርጋለን። ይሁን እንጂ ሙሉ በሙሉ ሕይወታችንን ለእርሱ አሳልፈን ከሰጠን «ፍጹም ፍቅር ፍርሃትን አወጥቶ ይጥላል» የሚለው ቃል እውን ይሆንልናል (1 ዮሐ. 4፣18)። «እግዚአብሔር ሊጠቀምብኝ ይችል ይሆን?» በማለት ራሳችንን መጠየቃችንን እናቀም፤ ዋናው ነገር ሕይወታችንን በሙሉ ለእርሱ መስጠታችን ነው፤ ሕይወታችንን በሙሉ ከሰጠነው ምንጊዜም ቢሆን በእኛ ውስጥና በእኛ አማካይነት ይሠራል።

የመንፈሳዊ ጽናት ጥሪ

«ስረፋ፣ ስኒም ስምሳክ ስንደሆንሁ ስወቁ» (መዝ. 46፣10)

የጽናት ከትዕግሥት ይበልጣል። ወደፊት ይሆናል ብለን የምንጠብቀው ነገር እንደሚፈጸም ጽናትና አስተማማኝ እርግጠኝነት ሊኖረን ይገባል። ጽናት ስንል አንድን ነገር አጥብቀን ከመያዝም ይበልጣል፤ አንድን ነገር አጥብቀን የምንይዘው ይሄድብናል ወይም ያመልጠናል ብለን ስለምንፈራ ነው። ጽናት ስንል ያመንነው ጌታ በሁኔታዎች በፍጹም እንደማይሸነፍ አጥብቀን ማመን ማለት ነው። ትልቁ ፍርሃታችን በተለያዩ ሁኔታ ኢየሱስ ክርስቶስ ሊሸነፍ ይችላል ብለን ማለባችን ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ የቆመላቸው ነገሮች ማለትም እንደ ፍቅር፣ ፍትሕ፣ በደልን ይቅር ማለትና በሰዎች መካከል ሊኖር የሚገባው በጎነት በመጨረሻ አሸናፊዎች ሳይሆኑ ቢቀሩስ? የሚል ፍርሃት አለን። በዚህ ጊዜ ነው መንፈሳዊ ጽናት እንዲኖረን ጥሪ የሚደርሰን። ይህ ጥሪ ማንኛውንም ፃይነት ሥራ ትተን አንድን ነገር ብቻ አጥብቀን የመያዝ ጥሪ ሳይሆን፣ እግዚአብሔር በፍጹም እንደማይሸነፍ በማመን ሥራችንን በታማኝነት መሥራት ማለት ነው።

በአሁኑ ወቅት የነበረን ተስፋ እየጨለመብን ከሆነ ምናልባት የተስፋችን ጽናት እየተፈተነ ይሆናል። በሰዎች አእምሮ ውስጥ ያለው ተስፋ መልካም እስከሆነና ከእግዚአብሔር እስከሆነ ድረስ ይዋል ይደር እንጂ ይፈጸማል። በሕይወት ውስጥ ከሚገጥሙን አስቸጋሪ ነገሮች አንዱ እግዚአብሔርን መጠበቅ ነው። እግዚአብሔር «የትዕግሥቴን ቃል ጠብቀሃልና ...» ስለሚል ነገሮች ይፈጸማሉ (ራዕ. 3፣10)። በመንፈሳዊ ሕይወትህ ጽናት።

አገልግሎት የሚጠይቀው ውሳኔ

«የሰው ሰድ በያገሰገሰ ስንጂ... ስንጂያገሰገሰት ስሰመጣም» (ማቴ. 20፤28)

ከዚህ በተጨማሪ ኢየሱስ «አኔ ግን በመካከላችሁ እንደሚያገለግል ነኝ» ብሏል (ሉቃ. 22፤27)። አገልግሎትን በተመለከተ ጳውሎስ የነበረው አሳብም ጌታችን ከነበረው አሳብ ጋር ተመሳሳይ ነበር። «ሰለኢየሱስም ራሳችንን ለእናንተ ባርያዎች እናደርጋለን» አለ (2 ቆሮ. 4፤5)። እኛ ግን ለአገልግሎት የተጠራ ሰው ከሌሎች የተለየ ወይም አለቃ እንደሆነ እናስባለን። ይሁን እንጂ በኢየሱስ ትምህርት መሠረት አገልጋይ የሌሎች ባርያ እንዲሆን ነው የተጠራው፤ መንፈሳዊ መሪ እንዲሆን እንጂ የሌሎች የበላይ እንዲሆን አልተጠራም። ጳውሎስ «... መዋረድንም አውቃለሁ» ብሎአል (ፊልጵ. 4፤12)። ጳውሎስ ስለአገልግሎት የነበረው አመለካከት እስከመጨረሻው እንጥፍጣፊ ድረስ ሕይወቱን ለሌሎች ማፍሰስ ነበር። ሰዎች ቢያመሰግኑት ወይም ቢነቅፉት ለእርሱ ምንም ልዩነት አልነበረውም። አንድ ኢየሱስን የማያውቅ ሰው ቢኖር ያ ሰው ጌታን እስኪያውቅ ድረስ ለዚያ ሰው የአገልግሎት ዕዳ እንዳለበት ነበር የሚያስበው። ይሁን እንጂ የጳውሎስ አገልግሎት ዋነኛ ዓላማ ለሰዎች ያለው ሳይሆን ለጌታ ያለው ፍቅር ነበር። የአገልግሎታችን ትኩረት ያነጣጠረው ሰዎች ላይ ከሆነ ከእነርሱ በሚደርስብን ትችትና ነቀፋ ተስፋ ልንቆርጥ እንችላለን። የአገልግሎታችን ዋና ዓላማ ለእግዚአብሔር ያለን ፍቅር ከሆነ ግን ሰዎች ባያመሰግኑን እንኳ እነርሱን ከማገልገል ወደ ጓላ አንልም።

የጳውሎስ አገልግሎት ምሥጢር ክርስቶስ እርሱን እንደ ተቀበለው ሁሉ እርሱም ሌሎችን መቀበል መቻሉ ነበር። «አስቀድሞ ተሳጻቢና አሳዳጅ፣ አንገላችም ምንም ብሆን ይህን አደረገልኝ» ይላል ክርስቶስ በእንዴት ዓይነት ሁኔታ እንደተቀበለው ሲናገር (1 ጢሞ. 1፤13)። በሌላ አነጋገር ምንም እንኳ ሰዎች በጳውሎስ ላይ ክፉ ቢያደርጉም ባለብት ሁኔታ ይቀበላቸዋል ማለት ነው። ኢየሱስ እኛን ያገለገለን ኃጢአተኞች፣ ክፉዎችና ራስ ወዳዶች እያለን እንደሆነ እስከተረዳን ድረስ ከሰዎች በሚደርስብን ማንኛውም ተቃውሞ ለክርስቶስ ስንል ሌሎችን ከማገልገል ወደ ጓላ አንልም።

በምንከፍለው መሥዋዕትነት ደስ መስኘት

«ስኔ ግን ስሰነፍሳቸዬ በብዙ ደስታ ...ራሴን ስንኳ ስከፍሳለሁ» (2ቆሮ. 12፣15)

«... በመንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን» ከፈሰሰ ወዲህ የኢየሱስ ክርስቶስ ፍላጎት ፍላጎታችን ይሆናል፤ ዓላማውም ዓላማችን ይሆናል (ሮሜ 5፣5)። ኢየሱስ ለእያንዳንዱ ሰው ዓላማ አለው። በክርስቲያናዊ አገልግሎታችን በራሳችን ፍላጎትና ምኞት መመራት የለብንም። ይህ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ያለን ግንኙነትና መቀራረብ ከሚለካባቸው ነገሮች አንዱና ዋናው ነው። የማቀርበው መሥዋዕት ደስ የሚያሰኝ የሚሆነው ሕይወቴን ወዳጄ ለሆነው ለኢየሱስ ማኖር ስችል ነው። ሕይወቴን በፈቃደኝነት ለእርሱና እርሱ ለሌሎች ሕይወት ላለው ዓላማ እስጣለሁ እንጂ፤ እንደማይረባ ነገር አልጥልም። ይህንንም የማደርገው የራሴን ፍላጎት ለማርካት ወይም የራሴን ዓላማ ለማስፈጸም አይደለም። ጳውሎስ ሕይወቱን የከፈለው ለአንድ ዓላማ ብቻ ነበር፤ ይኸውም ሰዎችን ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ለማምጣት ነበር። ጳውሎስ ሰዎችን ወደራሱ ሳይሆን ወደ ጌታ ነበር የሚሰበው። ስለዚህም ጉዳይ ሲናገር «አንዳንዶችን አድን ዘንድ ከሁሉ ጋር በሁሉ ነገር እንደ እነርሱ ሆንሁ» ብሏል (1 ቆሮ. 9፣22)።

አንድ ሰው የቅድስና ሕይወትን ለመኖር ከእግዚአብሔር ጋር ብቻ መሆን አለብኝ በማለት የሚያስብ ከሆነ ሌሎችን መጥቀም አይችልም። ይህን ማድረግ ከማንበረሰቡ ተነጥሎ በአንድ ደሴት ላይ የመኖር ያህል ነው። ጳውሎስ የቅድስና ሕይወትን የሚኖር ሰው ነበር፤ ይሁን እንጂ በየሄደበት ሁሉ ሰዎችን ከክርስቶስ ጋር ያስተዋውቅ ነበር። ብዙዎቻችን ግን የምናተኩረው በራሳችን ዓላማና ግብ ላይ ነው፤ ኢየሱስ ክርስቶስ በሕይወታችን ተገቢ ቦታ የለውም። ሙሉ በሙሉ ራሳችንን ለእርሱ የሰጠን ከሆነ የምናገለግለው የራሳችን ዓላማ ወይም ግብ አይኖረንም። ጳውሎስ ዝቅ ማለትንና መዋረድን ያውቃል፤ ሕይወቱን ለክርስቶስ በመስጠቱ ግን ሲጸጸት አንመለከትም። አንዳንዶች ራሳችንን የሰጠነው ለኢየሱስ ክርስቶስ ሳይሆን «መንፈሳዊ ነፃነት» ብለን ለምንገምተው ነገር ነው ይላሉ። የራሱን ሕይወት በነፃነት መምራት በፍጹም የጳውሎስ ጥያቄ አልነበረም። እንዲያውም «ስለ ወንድሞቼ ከክርስቶስ ተለይቼ እኔ ራሴ የተረገምሁ እንድሆን ነበርና» እስከማለት ደርሶአል (ሮሜ 9፣3)። ይህን ሲል ጳውሎስ አእምሮውን ስቶ ይሆን? በፍጹም! ፍቅር ለያዘው ሰው ይህን ማለት አይበዛበትም። ጳውሎስ ደግሞ ኢየሱስ ክርስቶስን ይወድ ነበር።

ሌሎችን ለማገልገል ምስኪን መሆን

«... ስኔ የምወዳችሁ ይህን ያህል ከሆነ፣ ስናንተ የምትወዱኝ በጥቂት ነውን?» (2 ቆሮ. 12፣15 ስ.መ.ተ.)

ሲብዓዊ ፍቅር በምላሹ መፈቀርን ይፈልጋል። ጳውሎስ ግን «ዓላማዬ እናንተን ወደ እግዚአብሔር ማምጣት ስለሆነ፣ ወደዳችሁኝ አልወደዳችሁኝ ግድ የለኝም፤ ስለ እናንተ ምስኪን ድሃ ለመሆን ፈቃደኛ ነኝ» ቢል እንመለከታለን። ምክንያቱም «የእግዚአብሔርን ጸጋ ታውቃላችሁና ሀብታም ሲሆን እናንተ በእርሱ ድህነት ባለጠጎች ትሆኑ ዘንድ ስለ እናንተ ድህ ሆኑ» ይላቸዋል (2 ቆሮ. 8፣9)። ጳውሎስ ለአገልግሎት ያለው አመለካከት ልክ የጌታችንን ዓይነት ነበር። የሚጠይቀው ዋጋ ምንም ያህል ከፍተኛ ቢሆን አያሳስበውም፤ ማንኛውንም ነገር ለመክፈል ዝግጁ ነበር። ይህን ማድረጉ ለጳውሎስ ደስታው ነበር።

ዛሬ ያሉት አብያተ ክርስቲያናት ስለአገልጋይ ያላቸው አስተሳሰብ ግን ከኢየሱስ ክርስቶስ አሳብ ጋር አይስማማም። የእርሱ አሳብ ሌሎችን በማገልገል እንድናገለግለው ነው። በእርሱ መንግሥት ውስጥ ከፍተኛው ቦታ የሚሰጠው ሰዎችን ሁሉ ለሚያገለግል እንደሆነ ነበር የተናገረው (ማቴ. 23፣11)። የአንድ ሰው ቅድስና የሚለካው ወንጌልን በመስበኩ አይደለም፤ የአንድ ሰው ቅድስና የሚለካው፣ እግር ማጠብን የመሳሰሉ በሰው ፊት ዝቅተኛ የሚመስሉ፣ በእግዚአብሔር ፊት ግን የከበሩ ነገሮችን ለማድረግ ፈቃደኛ ሆኖ ሲገኝ ነው። እግዚአብሔር ለሌሎች ላለው ዓላማ ሕይወቱን መስጠት ለጳውሎስ ደስታው ነበር፤ ስለሚያስከፍለው ዋጋም አይጨነቅም። እኛ ግን ማንንም ከማገልገላችን በፊት ወጪ ገቢያችንን እናስባለን፤ «እግዚአብሔር እዚያ ሂጄ እንዳገለግለው ቢፈልግስ? ማን ደመወዝ ይከፍለኛል?» እንላለን። እነዚህ ነገሮች እግዚአብሔርን ማገልገል የምንፈልገው በገደብ እንደሆነ ያመለክታሉ። ጳውሎስ የሚያተኩረው ግን ኢየሱስ ክርስቶስ ለአዲስ ኪዳን አገልጋይ ባለው አሳብ ላይ ነበር፤ የአዲስ ኪዳን አገልጋይ ወንጌልን መስበክ ብቻ ሳይሆን ሌሎችን ለመጥቀም እግዚአብሔር ያደረገውን ሁሉ አሜን ብሎ የሚቀበል ነው።

ስለ ኢየሱስ ያለን የተሳሳተ ግንዛቤ

«በተለምዶ ሄደው ሆኖ ለሰዎች ጥላቻውን ያሳያል» (ዮሐ. 4፡11)

ሦስተኛው «በእግዚአብሔር ቃል በተገለጠው አስደናቂ እውነቶች በጣም እደነቃለሁ፡፡ ይሁን እንጂ፣ በእነዚህ እውነቶች መሠረት እንድናር ይጠበቅብኛል ለማለት ግን አልደፍርም» ያልሀበት ጊዜ ይኖር ይሆን? የኢየሱስ ክርስቶስን ማንነትና ችሎታ እንመለከትና በሃይማኖታዊ ግንዛቤ ከእኛ የበለጠ ደረጃ ላይ መድረሱን እናስባለን፡፡ በትምህርቱ ውበትና ጥራት እንደነቃለን፡፡ ሆኖም ትምህርቱ በዕለት ተዕለት ሕይወት በተግባር ሊተረጎሙ የማይችሉና ከእውነታ ያፈነገጡ እንደሆኑ እናስባለን፡፡ ኢየሱስ ክርስቶስን በተመለከተ በአንድ ወይም በሌላ መንገድ ማንኛችንም ብንሆን እንደዚህ ማሰባችን የማይቀር ነው፡፡ እነዚህ የተሳሳቱ አስተሳሰቦችና ጥርጣሬዎች የሚጀምሩት ትኩረታችንን ከእግዚአብሔር ላይ እንድናነሳ የሚያደርጉ ጥያቄዎች ሲገጥሙን ነው፡፡ ከእርሱ ጋር ስላለን መንፈሳዊ ግንኙነት ስንገኝባቸው አንዳንድ ሰዎች «ለዚህ ሁሉ የሚሆን ገንዘብ ከየት ታገኛለህ? ወይም ደግሞ እንዴት ልትኖር ትችላለህ? ማንስ ይረዳሃል?» በማለት ይጠይቁናል፡፡ አንዳንድ ጊዜ ደግሞ የተሳሳቱ አስተሳሰቦችንና ጥርጣሬዎችን የሚነሡት ከእኛው ከራሳችን ውስጥ ነው፡፡ ያለንበትን ሁኔታ እናወጣ እናወርድና ለራሱ ለኢየሱስ እንኳ በጣም እንደሚከበደው እናስባለን፡፡ «በእግዚአብሔር እመን ማለትም ቀላል ነው፡፡ ግን ለመኖር አንዳንድ ነገሮች ያስፈልጉኛል፡፡ ኢየሱስ ክርስቶስ ደግሞ እነዚህ ለሕይወት የሚያስፈልጉኝን ነገሮች በእንዴት ዓይነት ሁኔታ ሊሰጠኝ ይችላል?» እንላለን፡፡ «እኔ የምጠራጠረው ራሴን እንጂ ኢየሱስ ክርስቶስን አይደለም» የሚል ትሕትናን ከተላበሰ ሃይማኖታዊ ስሕተት እንጠንቀቅ፡፡ እንደ እውነቱ ከሆነ የምንጠራጠረው ራሳችንን አይደለም፡፡ ምክንያቱም ምን ማድረግ እንደምንችልና ምን ማድረግ እንደማንችል እናውቃለን፡፡ የምንጠራጠረው ኢየሱስ ክርስቶስን ነው፡፡ እኛ ማድረግ የማንችለውን እርሱ ማድረግ ይችላል ሲባል እንኳ እንዴት ተደርጎ እንላለን፡፡

የመጠራጠሬ መንገዱ እርሱ የሚናገረውን እንዴት ተግባራዊ እንደሚያደርገው ለማወቅ ማውጣት ማውረዴ ነው፡፡ አንዳንዴ ደግሞ ጥርጣሬ የሚመነጨው በጥልቅ እኔነቴ ውስጥ ካለ የዘቅተኛነት መንፈስ ነው፡፡ ይህ ጥርጣሬ በውስጤ መኖሩን ካወቅሁ፣ «ጌታ ሆይ፣ አንተን ተጠራጥራለሁ፡፡ በአንተ ችሎታ ሳይሆን በራሴ ችሎታ ብቻ ተማምኛለሁ፡፡ ውሱን ከሆነ ማስተዋለ ውጪ በአንተ ኃይል አላመንሁም፡፡» በማለት ልንናዘዝው ይገባል፡፡

በድህነት የተፈረጀው የኢየሱስ አገልግሎት

«... ስንገዳህ የሕይወት ውኃ ከወዳት ታገኛለህ? ስለቸው» (ዮሐ. 4፡11)

ስዎን፤ ጥድጓዱ ጥልቅ ነው፤ እንዲያም ሳምራዊቷ ሴት ከገመተችው ይልቅ እጅግ ጥልቅ ነው (4፡11)። እስቲ የሰው ሕይወት ምን ያህል ጥልቅ እንደሆነ ለማሰብ በራሳችሁ ሕይወት ውስጥ ስላለው ጥድጓድ ለመረዳት ሞክሩ። ከችግራችሁ ጥልቀት የተነሣ ኢየሱስ ክርስቶስ እንኳ ሊረዳችሁ እንደማይችል ያሰባችሁበት ጊዜ ይኖር ይሆን? ያለፈ ዘመን ጉዳታችሁ ቀስላል ጥልቅ ሊሆን ይችላል፤ ያሳችሁበት ሁኔታም ጥልቅ ሊሆን ይችላል፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ደግሞ «ልባችሁ አይታወክ» ይለናል (ዮሐ. 14፡1)። ታዲያ «የለም ጌታ ሆይ፤ የሕይወቴ ጥድጓድ በባሞ ጥልቅ ነው፤ ከዚያ ውስጥ ሰላምና መጽናናትን ልታወጣ አትችልም» እንለው ይሆን? በመሠረቱ አባባላችን እውነት ነው፤ መልካም ነገሮችን ኢየሱስ ከላይ ከእርሱ ዘንድ ያወርዳቸዋል እንጂ ከሰው ተፈጥሮ ውስጥ አያወጣቸውም። «ባለፈው ጊዜ እግዚአብሔር ይህንና ያንን አድርጎልኛል፤ አሁን ግን ሊረዳኝ የሚችል አይመስለኝም» በማለት የእግዚአብሔርን ኃይል ለመወሰን እንሞክራለን። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን ለእርሱ ለራሱ እንኳ ከባድ በሚመስሉ ነገሮች ነው ይበልጥ ልንታመንበትና ልንደገፍበት የሚገባን። ሁሉን ቻይነቱን በምንዘነጋበት ቅጽበት እግዚአብሔን ድሀ እናደርገዋለን፤ ድሀዎቹ እኛ እንጂ እርሱ አይደለም። እንዲያጽናናንና እንዲራራልን ወደ ኢየሱስ እንመጣለን፤ ወደ እርሱ የምንመጣው ግን በሁሉን ቻይነቱ ተማምነን አይደለም።

ብዙዎቻችን መልካም የክርስትና እምነት ምስክሮች ልንሆን ያልቻልነው ኢየሱስ ክርስቶስን በሁሉን ቻይነቱ ስላላወቅነው ነው። ክርስቲያናዊ ባሕርያት አሉን፤ ሆኖም ሕይወታችንን ሙሉ በሙሉ ለኢየሱስ ክርስቶስ አላስረከብንም፤ በአንዳንድ ነገሮቻችን ጌታ ሊረዳን የሚችል አይመስለንም፤ ስለዚህም የሚያረካን ውኃ ፍለጋ ወደ ጥድጓዱ ጥልቅ እንወርዳለን። «ይህም በፍጹም አይቻልም» በማለት ራሳችንን መደለል የለብንም። ዓይኖቻችንን ኢየሱስ ላይ ካደረግን የማይቻል ነገር እንደሌለ እንረዳለን። ደካማነታችን በባሞ ጥልቅ ሊሆን ይችላል፤ ይሁን እንጂ ዓይኖቻችንን ከእኛ ላይ አንሥተን እርሱ ላይ እናድርግ።

«አሁን ታምናላችሁን?»

«ከስግዚአብሔር ስንደወጣህ ስናምናሰን ስሱት ሲየሱስም ስንዲህ ብሱ መሰሰላችሁ፡- ለሁን ታምናላችሁን?» (ዮሐ. 16፣30-31)

ከእግዚአብሔር እንደወጣህ እናምናለን ባለት ጊዜ «በእውነት ታምናላችሁን? እነሆ፣ እያንዳንዳችሁ... እኔን ለብቻዬ የምትተውበት ሰዓት ይመጣል፣ አሁንም ደርሶአል» አላቸው (ዮሐ. 16፣31-32)። ብዙ ክርስቲያን አገልጋዮች ኢየሱስ ክርስቶስን ትተዋል፣ ያም ሆኖ ግን ኃላፊነትን ከመወጣት አንጻር ወይም ደግሞ ለራሳቸው ትክክል መሰሎ በታያቸው መንገድ እርሱን ያገለግላሉ። ለዚህ ምክንያቱ የትንሣኤው ሕይወት በሕይወታቸው እውን ባለመሆኑ ነው። የራሳችንን ሃይማኖታዊ መረዳትና ማስተዋል ስንከተል ነፍሳችን ከእግዚአብሔር ጋር የነበራትን ጥበቅ ግንኙነትና ኅብረት ታጣለች (ምሳ. 3፣5-6)። ይህ ሆን ብለን ያደረግነው ኃጢአት አለመሆኑ ግልጽ ነው፣ ፍርድ ወይም ኩነኔ የሚያስከትልም አይደለም። አንድ ሰው ከኢየሱስ ጋር የነበረውን ኅብረት ካቋረጠ በዚህም ምክንያት ሕይወቱ ጥርጥር፣ ገዘንና የተለያዩ ችግሮች ላይ ከወደቀ በንስሐ ወደ እርሱ መመለስ ይኖርበታል።

ከምንጊዜውም ይልቅ በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ ሕይወት መደገፍና መታመን የሚኖርብን ጊዜ ቢኖር አሁን ነው። በራሳችን ሰብዓዊ ማስተዋል ላይ የተመሠረተ ውሳኔ ከማድረግና ውሳኔያችንንም እንዲባርክልን ከመለመን ይልቅ በማንኛውም ነገር የእርሱን ምሪት የመጠየቅ ልማድ ማዳበር አለብን። በራሳችን ፈቃድ የምናደርጋቸውን ውሳኔዎች እግዚአብሔር አይባርክም፣ በዚያ ውስጥ እርሱ የለበትም። አንድን ነገር የምናደርገው እንዲሁ ኃላፊነትን ለመወጣት ብቻ ከሆነ የኢየሱስ ተፎካካሪ የሆነ ሌላ መለኪያና መመዘኛ እያበጀን ነው ማለት ነው። በማንኛውም ሁኔታ ውስጥ ምን ማድረግ እንዳለብን እናውቃለን በማለት በራሳችን ስንተማመን ኩሩዎችና ትምክህተኞች ሆነናል። የትንሣኤው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን በልባችን ውስጥ እንዲነግሥ ከማድረግ ይልቅ ልባችንን የያዘው የራሳችን ሥራና ኃላፊነት ነው። ይሁን እንጂ «እርሱ በብርሃን እንዳለ በብርሃን ተመላለሱ» (1ዮሐ. 1፣7) ተባልን እንጂ በሕሊናችሁ ወይም በተግባርና በኃላፊነታችሁ በብርሃን ተመላለሱ አልተባልንም። አንድን ነገር የምናደርገው ተግባራችንን ለመፈጸም ብቻ ከሆነ ለምን እንደምናደርገው ለሚጠይቁን ሁሉ አጥጋቢ መልስ መስጠት ቀላል ነው። ለጌታ ለመታዘዝ ለምናደርገው ነገር ግን በቂ ምክንያት መስጠት አንችልም፣ ምክንያታችን፡- «ለመታዘዝ ብቻ» ከማለት ያለፈ አይሆንም። ብዙ ጊዜ ክርስቲያኖች የሚላቅባቸውና የሚፈዝባቸውም በዚህ ምክንያት ነው።

ጌታ ምን እንዲያደርግልህ ትወዳለህ?

«በቀረበም ጊዜ፡- ምን ሳደርገልህ ትወዳለህ ብሎ ጠየቀው፡፡ ከርሱም፡- ጌታ ሆይ፣ ስዶ ዘንድ ነው ስበ» (ሱቃ. 18፣41)

ከንተን ብቻ ሳይሆን ሌላውን ጭምር የሚያውክ ችግር አለብህን? እንደዚያ ከሆነ ችግርህን መፍታት አልቻልህም ማለት ነው፡፡ «በስተፊት ይሄዱ የነበሩትም ዝም እንዲል ገሠጹት፡፡ እርሱ ግን አብዝቶ ጮኸ» (18፣39)፡፡ ሌሎች እንደሚታወኩና እንደሚረበሹ ብታውቅም ከራሱ ከጌታ ጋር ፊት ለፊት አስከትገናኝ ድረስ ወደ እርሱ መጮህህን ቀጥል፡፡ ጸጥ በማያሰኝ ሁኔታ ውስጥ እያለህ ጸጥ ብሎ መቀመጥ ምናልባት በሰዎች ዘንድ ጨዋ እንድትባል ያደርግ ይሆናል፡፡ ያለንበትን ችግር አስመልክቶ ምን እንዲያደርግልን እንደምንፈልግ ኢየሱስ ሲጠይቀን ለሰዎች አእምሮ የማይመች መለኮታዊ ነገርን ሊያደርግልን ነው፡፡

እንዲደረግልን የምንፈልገውን ነገር በትክክል አንለምንም፡፡ ይልቁንም ይህ የማይቻል ነገር ነው፡፡ በዚህ ጉዳይ ጌታን ማድከም አያስፈልግም እንላለን፡፡ እንዲያውም ለእኛ የማይቻል የሚመስለንን ነገር ነው ከጌታ መለመን ያለብን፡፡ የማይቻለውን ነገር እግዚአብሔር ማድረግ ይችላል፡፡

የዚህ ሰው ችግር ብርሃን ማጣቱ ነበር፡፡ ያጣውንም ብርሃን አግኝቶአል፡፡ ምናልባት የአንተ ችግር በአንተና በእርሱ መካከል ምንም ነገር ጣልቃ በማይገባበት ሁኔታ ከጌታ ጋር ኅብረት ማድረግ ሊሆን ይችላል፡፡ ብትለምነው እግዚአብሔር ያደርገዋል፡፡ ይሁን እንጂ እርሱ ሁሉን ቻይ እንደሆነ የምታምንበት ደረጃ ላይ መድረስ ይኖርብሃል፡፡ በውስጣችን እምነት የሚፈጠረው እርሱ በተናገረው ቃል ብቻ ሳይሆን ከዚያ በበለጠ በራሱ በኢየሱስ ላይ ስንደገፍ ነው፡፡ ከእርሱ ይልቅ በትምህርቱ ብቻ የምንደገፍ ከሆነ እውነተኛ እምነት በውስጣችን አይኖርም፡፡ ዓይኖቻችንን በእርሱ ላይ ስናደርግ ተአምራዊ ሥራው የመተንፈስን ያህል በሕይወታችን የተለመደ ነገር ይሆንልናል፡፡ አብዛኞቹ ችግሮቻችን ካለማመን ጋር የተያያዙ ናቸው፡፡ በእርሱ ስንታመን የሚያስጨንቀን ነገር ይወገዳል፡፡

በጥሪ መሠረት መስማራት

«ስዑን በመከፊዩ ስለ ስናገተ ደስ ይሰኛል ስለ ስካሉም ማለት ስበዚተ ክርስቲያን በሥጋዬ በክርስቲስ መከፊዬ የጉዳሰውን ስፈጽማለሁ» (ቁሳ. 1፣24)

ሰንዳንድ ጊዜ ሙሉ በሙሉ መንፈሳዊ ሕይወታችንን ለእግዚአብሔር የሰጠን ስለሆንን ብቻ ጥሪ እንዳለን እናስባለን፤ በኋላ ግን ይህ አስተሳሰባችን ቀስ በቀስ ጥሎን ይሄዳል። የእግዚአብሔር ጥሪ ይህ ነው ወይ ብለን ራሳችንን እስክንጠይቅ ድረስ ትኩረታችንን ፍጹም የተለየ ነገር ላይ ያደርገዋል፤ ይህን የሚያደርገው ደግሞ ሊያሳምመን በሚችል ሁኔታ ሊሆን ይችላል። ውሎ አድሮ ደግሞ የእግዚአብሔር ዓላማ ሲበራልን «እነሆኝ፤ ጌታ ሆይ፤ እኔን ላከኝ» እንላለን (ኢሳ. 6፣8)።

ይህ ጥሪ ከግል ሕይወት ቅድስናችን ጋር ምንም ግንኙነት የለውም፤ እንደዳቦ የምንቆረስ እንደ ወይን ጠጅ የምንፈስ ከመሆን ጋር ነው ግንኙነቱ። ወይን ጠጅ ለመሥራት ወይኑ መጨመቅ ይኖርበታል፤ በውስጣችን ያለው ጣዕም ይወጣ ዘንድ እግዚአብሔር እኛን የሚያሸበትና የሚጨምቅበትን የተለያየ ሁኔታ የማንቀበል ከሆነ ይህ ሊሆን አይችልም። አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር የሚያሸን ወይም የሚጨምቀን በማንፈልጋቸው ሰዎች እጅ ሊሆን ይችላል፤ ባልጠበቅነውና ፍጹም በማንወደው ሁኔታ ሊሆን ይችላል፤ ስለዚህም እናምናለን። እግዚአብሔር እኛን የሚቀርጽበትና የሚያበጅበትን መንገድና ሁኔታ የምንመርጥ እኛ ራሳችን አይደለንም። የወይን ጠጅ እንድንሆን መታሸት አለብን፤ ወይኑ ካልታሸና ካልተጨመቀ በቀር ሊጠጣ አይችልም።

እግዚአብሔር በማን እጅ እያሸህና እየጨመቀህ ይሆን? ለመታሸት ፈቃደኛ ነህን? ያልበሰለ ወይን ሲጨመቅ፤ ወይን ጠጁ መራራና ኩምጣጣ ይሆናል። ቅዱሳን የምንሆነው እግዚአብሔር በመረጠውና በፈቀደው ሁኔታ ስንታሸ ነው። ከእግዚአብሔር ጋር ተጣበቅ፤ ሕይወትህን ለእርሱ ከሰጠኸው ለሌሎች የምትጠቅም ሰው ያደርግሃል።